

> ENTREVISTA, Homofòbia a l'esport, una regla de joc obviada 5
REPORTATGE, Recomanacions per a la no discriminació del col·lectiu
LGBT als mitjans audiovisuals, a debat 9
ELS NOUS CATALANS GAIS, Àlex 15
OPINIÓ, Pederàstia catòlica, una endèmia impune a Irlanda 18 <

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION NATURAL

MAYOR ESTIMULACION

PARECIDO A NADA

MAYOR SENSACION

Editor: Casal Lambda
Director: Joan Vila-Vinós
Directora en cap: Isabel Rivero
Secretari: David Rincón

Equip de Redacció: Santos Fèlix, Armand de Fluvià, Javi García, Abel Lacruz, Mauricio Marín, Julián Murillo, Josep Anton Rodríguez, David Rincón, Ricard Salom, Enric Vilà, Joan Vila-Vinós, Susanna Àlvarez, Albert Ferrarons, Isabel Rivero, Núria Teuler, Oriol Rios, Santiago Porrero, Raül Díaz, Joan Sebastià, Emiliano Martínez

Publicitat: Dani Playán
publicitat@lambdawe.org (655 194 049)
Correcció i traduccions: Josep Pujol i Marçal Botey
Fotografia de portada: Tazko

Dibuixants: Ignasi Blanch i José Javier Revilla
Persones i entitats col·laboradores: José Antonio Alonso, ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Antinous, Nathan Baidez, Sara Benjelali, Còmplices, Antonio Cortés, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Grup de dones del Casal Lambda, Grup de Joves del Casal Lambda, Jordi Jané-Lligué, Jaume Gil, Gustavo Laurencio, Mostra Lambda de Cinema, Nicolás Pérez Cánovas, Servei d'Informació del Casal Lambda i Youssef Yahia

Disseny i maquetació: www.thepinkpartner.com

Impressió: Pereda Impresor. 933 094 517
Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LLAMBDA és una publicació del Casal Lambda.

LLAMBDA és la revista decana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

LLAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

LLAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

La data de tancament del proper número (73) és el 20 de maig de 2010

LAMBDA 72
Any XXXII. Segona època. Primavera 2010

C. Verdaguier i Callís, 10. 08003-Barcelona.
Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35
revista@lambdawe.org www.lambdawe.org

ENTREVISTA < HOMOFÒBIA A L'ESPORT, UNA REGLA DE JOC OBVIADA 5

REPORTATGE RECOMANACIONS PER A LA NO DISCRIMINACIÓ DEL COL·LECTIU LGBT ALS MITJANS AUDIOVISUALS, A DEBAT 9

ENTREVISTA ULLS DE DIBUIX 12

ELS NOUS CATALANS GAIS: ÀLEX 15

OPINIÓ PEDERÀSTIA CATÒLICA, UNA ENDÈMIA IMPUNE A IRLANDA 18

> SUMARI 1 - ASSOCIACIONS 2 - EDITORIAL 3 - CÒMIC Àxel 4 - EL SEXE
DELS ÀNGELS Literatura catalana i homosexualitat III 20 - MEMÒRIA HISTÒRICA
Els anys setanta 22 -VIATGES Beijing, ciutat imperial 24 - MÚSICA Teràpia cardio amb
el doctor Bosé 29 - OPINIÓ Homosexualitat i pena de mort 30 - TV Còctel indigest
31 - CINEMA 32 - TEATRE Es poden transgredir els costums socials marcats?
34 - LLIBRES Especial Sant Jordi 36 - MÓN ACTUAL Veig, veig... 41 - HISTÒRIA
DEL CINEMA GAI Els anys 60 a Itàlia 42 - BLOCS AMB NOM DE DONA Trencant
alguns tòpics 44 - BREUS 45 - CÒMIC Dyck 48 <

EDITORIAL

El dos de maig de 1998 es va trobar, al seu domicili, el cos sense vida de Justin Fashanu, jugador d'un equip professional de futbol de la lliga anglesa que havia fet pública la seva orientació sexual quan era un jugador en plena activitat. Les conseqüències que li van suposar aquesta manifestació en els mitjans van ser tals que el van conduir a una situació personal i professional sense sortida.

Després de tots aquest anys la situació dins del món de l'esport professional no ha canviat gaire. Tots els casos d'esportistes que han fet pública la seva orientació sexual han estat quan ja eren a punt de deixar la pràctica professional, estan retirats o, en el pitjor dels casos, quan va aparellat a un fet personal, com va ser el cas del saltador nord-americà, Greg Louganis, a qui se li va conèixer la seva orientació en el moment que es va saber que era portador del VIH.

A molts sectors de la societat han anat apareixent persones, de forma tímida en molts casos, que han manifestat la seva condició de gai, lesbiana o transsexual. Militars, membres de diferents esglésies, del món de la música, cinema, polítics, metges, advocats, obrers, etc. Mai un o una esportista d'elit.

Quina mena de tabú és encara pel món de l'esport declarar-se GLBT? És conegut que molts esportistes han tingut vides problemàtiques pel seu consum de drogues, escàndols de tot tipus, assassinats i un llarg etcètera de vides complicades que en molts casos no els ha reportat un allunyament de la seva carrera professional.

El fet d'aparèixer un jugador o jugadora professional amb la seva parella del mateix sexe, i no diguem amb fills d'aquesta unió, és ara per ara impensable. Qui ho fes tindria la carrera acabada.

És bona la reflexió: buscar el per què un àmbit com és l'esportiu té tantes dificultats en admetre que hi ha esportistes que poden ser gais, lesbianes o transsexuals.

La por que provoca el fet de saber, encara, que un o una de nosaltres ho és, fa paralitzar qualsevol avanç en aquest sentit.

En un món en què l'esport s'ha transformat en últim reducte dels valors de lluita i de rivalitat tant vinculats al que es considera masculí, amb utilització de llenguatge bèl·lic per tal de descriure la competició, es fa difícil dir que la defensa d'aquests pugui estar en mans d'algú gai, lesbiana o transsexual.

No es poden considerar excusa, per no manifestar-se, les conseqüències comercials negatives que van associades al món professional de l'esport en que xifres milionàries envolten les carreres fulgurants de les figures amb contractes amb clàusules d'imatge molt estrictes lligades a la de la marca patrocinadora. Moltes amb campanyes publicitàries amb un marcat perfil per tal d'atraure el comprador GLBT.

És per tot això que és essencial que el món GLBT combati, i acompanyi alhora, per tal que aquell esportista GLBT pugui donar el pas, per si ho desitja, declarar la seva orientació i que no sigui el seu entorn qui li marqui aquesta decisió. ☼

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d'ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

0102
Ignasi Blanch

HOMOFÒBIA A L'ESPORT, UNA REGLA DE JOC OBVIADA

Després del boom mediàtic, que es perllonga des de principis d'any, a propòsit de l'homofòbia dins el món de l'esport, queda palès que la diversitat en qüestió d'orientació sexual és encara un tabú. La por, la incomprensió, l'assetjament i la violència porten a amagar la condició sexual de la majoria dels esportistes. El comportament discriminatori de moltes directives esportives i el sentiment de rebuig de gran part de l'afició són els responsables de l'ambient insegur que afecta directament la companyonia i fereixen la diversitat dins l'esport, perjudicant el benestar de l'esportista individual.

*Ha sigut realment difícil per a mi amagar qui realment sóc, i no vull que sigui així per al pròxim jove que vulgui jugar a rugbi o per a qualsevol altre noi espantat; amb aquestes declaracions Gareth Thomas, reconegut jugador de rugbi gal·lès, donava a conèixer la seva condició d'homosexual al *Daily Mail*. En la seva interpellació al diari britànic va recordar la seva adolescència de jove esportista, quan va decidir dedicar-se a la seva pràctica preferida i va intuir, però no va acceptar, que era homosexual. L'article revelava també la falsedat del seu matrimoni i la voluntat d'aplanar el camí als futurs joves esportistes amb una orientació sexual diferent a l'heterosexual.*

Seguint les passes de Thomas, **John Amaechi**, pivot anglès jugador de la NBA, confirma la seva homosexualitat a la biografia *Man in the Middle*, reve-

Marc Andreu, president de Panteres Grogues, en un moment de l'entrevista

lació que va causar l'estupor i les crítiques d'altres jugadors de la mateixa lliga com ara Tim Hardaway, qui va declarar en un programa de ràdio odiar els homosexuals, a més d'afirmar que "els gais no caben als Estats Units ni al món". Tot i aquestes declaracions públiques, Amaechi va agrair irònicament la sinceritat de Hardaway.

Ara bé, si el món del rugbi i del bàsquet tenen un parell de referents amb Thomas i Amaechi, el futbol encara necessita un pilar on recolzar-se. Si bé és cert que encara segueix molt viva la figura de **Justin Fashanu**, futbolista londinenc d'origen nigerià que va sortir de l'armari ara fa vint anys, el seu suïcidi el 1998, provocat per la pressió laboral que patia i les persecució de la premsa britànica, va deixar orfena la causa. De fet, tot i que iniciatives com la de **Theo Zwanziger**, president de la Federació Alemanya de Futbol, que recentment ha confirmat el seu suport a l'*outing gai* (sortida de l'armari) després de quedar impressionat pel suïcidi de **Robert Enke**, porter de la selecció alemanya, qui amagava un altre tabú futbolístic com és el de la depressió, el món del futbol és un en els quals trobem un nivell d'homofòbia més elevat. Com a exemple, els jugadors de la *Premier League* anglesa, que s'han negat a participar en una campanya publicitària per a l'agència Ogilvy que pretenia efectuar una crida social contra l'homofòbia en el futbol; o les declaracions de Luciano Moggi, exdirector general de La Juventus, qui va afirmar no voler contractar mai un gai per jugar al seu equip.

Fruit de totes aquestes revelacions i de les seves respostes públiques, sembla que els mitjans de comunicació mundials, incloent-hi els espanyols, han començat tota una persecució mediàtica sobre el tema, que passa des del recordatori i opinió sobre els esportistes que en temps passats ja varen destapar la seva homosexualitat fins a una veritable caça de bruixes amb noms i testimonis més que qüestionables.

Marc Andreu, president del club esportiu Panteres Grogues, i **Àlex Rue**, coordinador de la secció masculina de futbol del mateix club, a més de secretari i membre de la junta, ens parlen sobre aquesta realitat:

En un món tan difícil per al col·lectiu LGBT com és el de l'esport va néixer el club esportiu Panteres Grogues. Les seves pretensions eren les d'una entitat nascuda per lluitar contra l'homofòbia a l'esport o com a lloc de trobada d'aquells joves esportistes que necessitaven suport per sortir de l'armari?

Marc Andreu: Panteres Grogues va començar ara fa quinze anys com a equip de vòlei platja. Realment érem poqueta gent que, amb el temps, vam anar vestint-nos de groc -color distintiu del club- i, de forma exponencial, creixent amb la institució fins a la data d'avui. Actualment ja comptem amb 18 seccions, alguna d'elles separades per sub-seccions masculines i femenines. Podríem dir que els seus inicis van ser impulsar l'esport dins del col·lectiu LGBT, sense discriminació per l'orientació sexual, tot i que, amb el temps, es va

«Un canvi vers l'homofòbia a l'esport comportaria un procés educacional amb un trencament important dels esquemes actuals fet des de la visibilitat»

arribar a buscar un component de reivindicació a través de la visibilització a l'esport, un dels objectius troncats del club. Panteres Grogues, però, no és només esport, sinó també societat com a estament important per a aquella gent que està necessitada emocionalment. Les nostres trobades poden ser esportives-competitives o esportives-socials justament per impulsar que la persona del col·lectiu pugui sortir de l'armari d'una forma còmoda.

Àlex Rue: Hem de remarcar també que Panteres Grogues és un grup obert a tothom, sigui homosexual o no, amb dues úniques condicions: la voluntat de respectar la diversitat i les ganes de fer esport, és clar.

Quina és la valoració que Panteres Grogues té sobre la situació de l'homofòbia a l'esport en l'actualitat?

M.A.: L'homofòbia a l'esport està molt arrelada, no només pels insults que puguis sentir en un partit de futbol, que ja és un reflex de la pròpia

societat, sinó pel fet que la gent ho diu sense ser conscient que està menyspreant tot un col·lectiu, és a dir, sense saber que aquesta discriminació està arrelada més endins del que nosaltres voldríem. Un canvi vers l'homofòbia a l'esport comportaria un procés educacional, amb un trencament important dels esquemes actuals fet des de la visibilitat. Tenim referents estrangers com el Gareth Thomas, que aporta un patró dins del món de l'esport de forma internacional, però pensem que al nostre estat encara queda molt camí per arribar a això.

Ja que la visibilitat és un dels objectius principals, quines accions es fan des de Panteres Grogues en favor de la promoció de la igualtat a l'esport?

M.A.: Actuem a través de campanyes que poden emmarcar-se dintre d'un dia en especial, com el Dia Internacional contra l'Homofòbia o el Dia Internacional contra la Sida, i també mitjançant tornejos internacionals, participacions amb entitats privades com el Festival Circuit a l'estiu, etc. La institució no només és esport, sinó reivindicació, i té molts projectes en aquest sentit.

A.R.: Un altre punt important és la tasca del dia a dia, és a dir, aquella tasca que no surt a cap mitjà de comunicació, però que garanteix tenir un equip muntat i preparat perquè hi pugui entrar quanta més gent millor. Realment es busca un lloc on la gent es pugui sentir acollida, on pugui descobrir que el fet de ser esportista i homosexual és compatible. És bo que hi hagi un punt de trobada dins del món LGBT diferent al de les discoteques, bars... Amb aquesta vessant més social i els actes cara al públic que et garanteixen visibilitat es posa la primera pedra. Ja

sabem que no canviarem el món ni aconseguirem grans miracles, però hi ha una voluntat d'intentar-ho.

Hi ha graus diferents de discriminació dependent de l'esport del qual parlem?

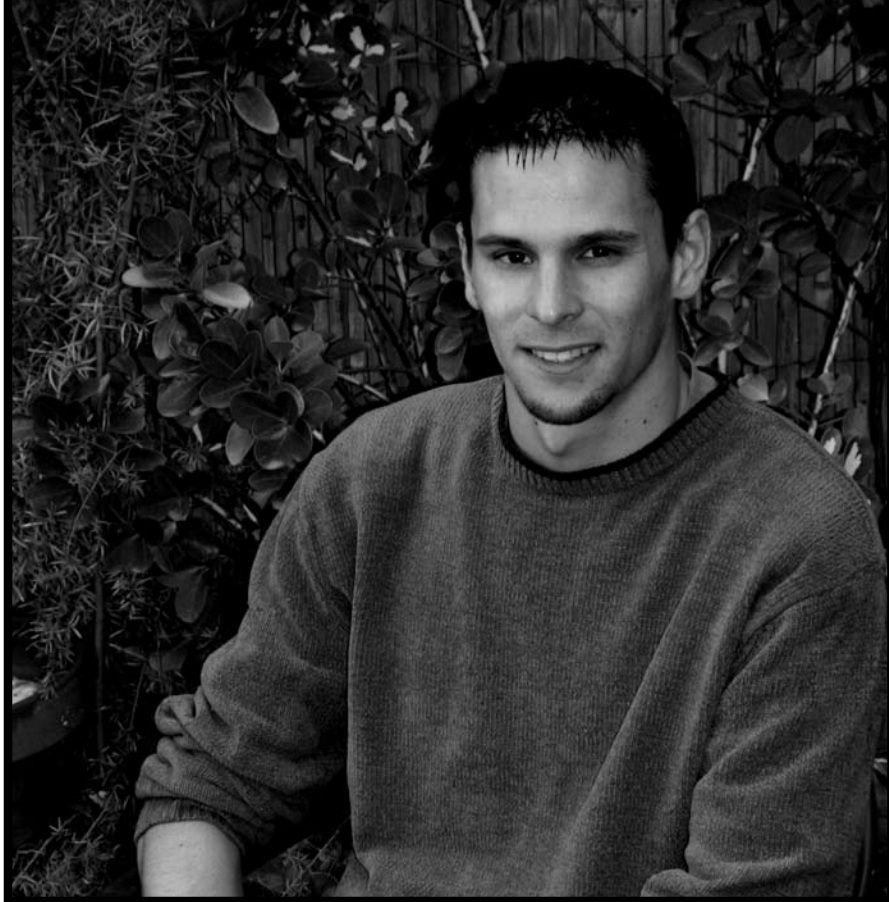
M.A.: El masclisme és molt més present en esports com el futbol, la lluita lliure o la boxa. I deixant de banda el tema de la discriminació per l'orientació sexual o la identitat de gènere, dintre de la comunitat no LGBT hi ha un gran rebuig de la dona esportista heterosexual i, per suposat, homosexual, en aquests esports.

Això vol dir que es perceben amb facilitat diferències entre esportistes masculins gais i esportistes femenines lesbianes?

M.A.: El tema del gènere i la masculinització de la dona dins de l'esport és un tema molt interessant en el qual es pot indagar molt. En principi, hi ha una tendència a relacionar una aparença masculina amb algunes dones dintre de l'esport, però això no és més que una nimietat dins la situació de les dones homosexuals que fan esport sense més. La realitat de les lesbianes pot arribar a ser més complicada.

Quin és el conjunt més agressiu amb la llibertat sexual dins l'esport: l'afició, la directiva dels clubs o els mateixos jugadors?

A.R.: Creiem que tothom. Depèn més de la persona que no pas del seu rol com a aficionat, jugador, entrenador, director... D'una banda, és cert que les aficions aprofiten qualsevol diferència a la qual atènyer-se per criticar el jugador de l'equip contrari, o fins i tot del propi: no sols ser gai o lesbiana, sinó alt, baix o negre. A nivell més

Àlex Rue, coordinador de la secció masculina de futbol i secretari de Panteres Grogues

institucional (jugadors, entrenadors o directius) el que hi ha és la idea que porta integrada allò que “els homosexuals no poden jugar al meu equip” amb prejudicis i un cert to d’ignorància (es formulen preguntes com – *I a les dutxes què feu? – Home, doncs, ens dutxem*). És una situació molt imperant i sense visos immediats de canvi.

Creieu que des de les institucions governamentals i des dels mitjans de comunicació hi ha una voluntat per eradicar l’homofòbia a l’esport?

M.A.: Hi ha una necessitat de fer-ho i també hi ha una voluntat. Cal una voluntat forta en molts estaments de la societat, incloent-hi l’estament institucional, el que significaria que l’homofòbia està perseguida a molts nivells.

A.R.: D’una banda, el fet de ser visibles per al públic és un fet positiu. Ara bé, denunciar algú perquè surti de l’armari pot resultar mesquí. Això no vol dir que alguns dels noms que surten als mitjans no estiguin realment relacionats amb el món homosexual, però en qualsevol cas és la persona qui ha de decidir si fer pública la seva condició sexual o mantenir-la dins l’àmbit privat. No sortir a la llum no es pot considerar un acte “covard”, ja que estan en joc el treball, els diners i la reputació de la pròpia persona. No es pot anar pel món dient “tal persona és” o “tal persona no és” perquè això no és correcte.

TESTIMONIATGE D’UN ESPORTISTA

Per a Àlex Rue la seva experiència dins del món del futbol com a homosexual reconegut va començar amb la seva incursió a Panteres Grogues. És en aquell moment quan pogué admetre davant els seus companys la seva condició sexual, qüestió impensable en els anteriors equips als quals va pertànyer, el Futbol Club Cardedeu i l’Esport Club Granollers.

La teva trajectòria esportiva anterior a Panteres Grogues s’havia caracteritzat pel silenci?

Amagava la meua condició sexual. O potser no era tant amagar-ho com no dir-ho. Quan arribava al camp de futbol només era una persona que anava a jugar a futbol i el que passava a la meua vida era privat. En un principi no dones importància a aquest fet, però quan comences a conèixer gent que et demostra que pots anar a un equip de futbol i parlar de la teua parella o d’aquella persona que t’agrada realment veus que és l’opció més positiva.

Anar a Panteres Grogues va ser una forma de buscar ajut?

Sí, va ser una mena d’ajut. També em va coincidir amb un període de retirada esportiva. No tenia res clar, només sabia que volia tornar a jugar i vaig pensar en entrar a Panteres Grogues. La veritat és que va ser molt agradable: una espècie de descoberta.

Ets conscient de si el Futbol Club Cardedeu i l’Esport Club Granollers, els teus anteriors equips, coneixen actualment la teua orientació sexual?

Personalment no en tinc constància. Sé que alguns companys d’aquests equips ho coneixen a través dels veïns del meu poble. Puc dir, però, que la majoria d’aquelles persones que ja ho saben s’ho han agafat amb una mica de sorpresa, però no puc afirmar que hi hagi hagut una acceptació dolenta.

Encara hi ha traves a l’hora de sortir de l’armari en el món de l’esport?

Jo crec que no es pot donar aquest pas. Potser sigui possible per a un jugador determinat, en un equip determinat i amb uns companys determinats. A nivell amateur pot ser menys dur, però si parlem d’un nivell semi-professional o professional el fet és una quimera. En relació a com està muntat el món del futbol és molt difícil que algú pugui sortir de l’armari. *

“Les formes de discriminació per motius d’orientació sexual i d’identitat de gènere en els mitjans de comunicació audiovisual. Recomanacions” és el document a favor de la no discriminació del col·lectiu LGBT a l’àmbit audiovisual i sobre el qual El Consell Nacional de Lesbianes, Gais i homes i dones Bisexuals i Transsexuals hi ha estat debatent durant força temps. El Programa per al col·lectiu Gai, Lesbià i Transsexual de la Generalitat de Catalunya, amb Marta Molina al capdavant com a responsable, participa actualment en l’elaboració d’aquestes recomanacions.

RECOMANACIONS PER A LA NO DISCRIMINACIÓ DEL COL·LECTIU LGBT ALS MITJANS AUDIOVISUALS, A DEBAT

Episodis comunicatius com el reportatge sobre el *cruising* a Barcelona ofert pel programa *Els matins de TV3* el passat setembre de 2009, on s’equiparaven conceptes tan dispars com “homosexualitat” i “prostitució”, a més de presentar testimonis clarament parcials, han fet que part de la societat carregui contra el tractament, moltes vegades discriminatori, que els mitjans de comunicació ofereixen vers el col·lectiu LGBT. Davant aquesta realitat, el Programa per al col·lectiu Gai, Lesbià i Transsexual de la Generalitat de Catalunya, inserit dins del Grup de Treball per a la no discriminació de les persones del Fòrum d’Entitats del Consell de l’Audiovisual de Catalunya (CAC), col·labora en l’eradicació de la discriminació del col·lectiu LGBT creant el primer esborrany del document i acceptant o, si s’escau, rebutjant esmenes que es proposen des de les entitats que formen part del Fòrum.

A banda, i per iniciativa pròpia, el Programa va portar a finals de l’any passat l’esborrany de les recomanacions a debat en el si del Consell Nacional de Lesbianes, Gais i homes i dones Bisexuals i Transsexuals (Consell Nacional LGBT), regulat per Decret pel Govern de la Generalitat i del qual formen part totes les entitats legalment constituïdes del país que treballen per a la millora dels drets d’aquest col·lectiu.

Imatge del fullet que recull les recomanacions per als mitjans

Marta Molina, responsable del Programa per al col·lectiu

El document té per objectiu la superació de la invisibilitat del col·lectiu que, segons la responsable del Programa, *esdevé un mecanisme repressiu, encara que no sigui exercit de forma intencionada*. Per aconseguir aquesta finalitat, el document té present que allò que transmeten els mitjans de comunicació sovint és reflex d'una construcció ideològica que acostuma a coincidir amb un pensament dominant i majoritari en una societat culturalment heterosexual. Segons Molina, encara *hi ha moltes expressions homòfobes arrelades al llenguatge quotidià que des dels mitjans audiovisuals cal evitar per no reforçar estereotips* i considera que aquest document serà de gran utilitat per als professionals i les professionals dels mitjans de comunicació amb diverses recomanacions directes per a totes les cadenes de televisió i emissores de ràdio de Catalunya. Evitar expressions com “maricón” per dir que una persona és incapaç de fer alguna cosa, “efe-

minat” per referir-se a algun home que té comportaments o gestos femenins o “travestit” com a sinònim de transsexuals són alguns dels comportaments erronis que es volen eradicar.

Tot i que el document encara no ha estat enllestit pel Grup de Treball, posteriorment elevat al Plenari del Fòrum del CAC i presentat públicament, aquestes són algunes de les recomanacions que contempla l'esborrany:

PER UNA VISIBILITZACIÓ CORRECTA:

Evitar relacionar les persones LGBT amb un ambient festiu i nocturn de forma sistemàtica.

Evitar presentar la condició de ser gai, lesbiana, bisexual i transsexual com si estigués connectada intrínsecament amb situacions promíscues, truculentes, de malaltia, mort o patiment.

Evitar associar la manera de vestir amb

l'orientació sexual o la identitat de gènere de la persona.

Eludir la utilització de la imatge de les dones lesbianes com a figures erotitzades i objectes sexuals.

Reflectir una imatge plural i diversa dels homes i dones transsexuals. Els homes transsexuals han estat pràcticament invisibilitzats per complert. Les dones transsexuals pateixen una imatge estereotipada relacionada amb l'exclusió social, la prostitució i la medicalització.

PER SUPERAR LA INVISIBILITZACIÓ:

Donar veu a les persones LGBT, en qualitat de protagonistes, perquè siguin ells i elles les que opinin sobre la seva vida, a més de potenciar que siguin protagonistes també del seu discurs, ja que, sovint, lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals apareixen als

«Encara hi ha moltes expressions homòfobes arrelades al llenguatge quotidià que des dels mitjans audiovisuals cal evitar per no reforçar estereotips»

Evitar fer servir acudits que poden resultar ofensius, reforçar estereotips, arribar a la burla o utilitzar el qüestionament de l'opció sexual com una forma d'atacar o deslegitimar algú. *

mitjans com a objectes sobre els quals la societat heterosexista opina.

Evitar debats que denotin enfrontaments entre gais, lesbianes, bisexuals o transsexuals i persones heterosexuales.

Donar veu a les persones que representen entitats i associacions LGBT, tant en informatius com en programes de debat.

LLENGUATGE VERBAL I ICONOGRÀFIC:

Utilitzar com a lèxic conceptes diversos, com ara “lesbianes”, “gais” i “bisexuals”, en comptes d’“homosexuals” o de “comunitat homosexual”, ja que l’ús d’un terme que pretengui incloure els tres grups sol comportar la invisibilitat de lesbianes i bisexuals.

Utilitzar els conceptes “home transsexual” i “dona transsexual”, ja que, d’una altra manera, els homes transsexuals queden invisibilitzats.

Estendre l’ús dels termes “homofòbia”, “lesbofòbia” i “transfòbia”, entesos com a aversió a gais, lesbianes i transsexuals respectivament.

SAUNA CONDAL <small>open 24h. todos los días</small>	BARCELONA	ESPOLSASACS 1	TEL. 93 317 68 17
SAUNA CORINTO <small>open 24h. festivos</small>	BARCELONA	PELAYO 62	TEL. 93 318 64 22
SAUNA CASANOVA <small>open 24h. todos los días</small>	BARCELONA	CASANOVA 57	TEL. 93 323 78 60
SAUNA THERMAS <small>open 24h. todos los días</small>	BARCELONA	DIPUTACIÓN 46	TEL. 93 325 93 46
SAUNA BARCELONA <small>open 24h. festivos</small>	BARCELONA	TUSET 1	TEL. 93 200 77 16

ambisocial Realizado por profesionales diplomados / Done by qualified professionals
masajeja Y brónciate a gusto / tan yourself at ease
facebook Grupo Pases en Facebook
WWW.PASES.COM

ULLS DE DIBUIX

Ignasi Blanch admet que se sembla molt a Biel, el petit protagonista del conte il·lustrat *Biel, què et passa?*, del qual té gairebé tota la cara i els mateixos trets del seu autor quan era nen: ulls enormes i brillants, el més cridaner dels Blanch i el més representatiu dels seus personatges.

Pare d'*Àxel*, còmic fonamental d'aquesta revista, Ignasi Blanch també és reconegut per la seva nominació als premis **Català de l'Any 2009 de El Periódico de Catalunya**, així com per ser l'únic representant català i de l'Estat espanyol participant en el projecte *East Side Gallery*, un tram del mur de Berlín que ha estat definit com la major galeria a l'aire lliure del món, amb més de 1,3 km de longitud pintats el 1990 per artistes de 21 països. 20 anys després, Blanch va tornar a la *East Side Gallery* per restaurar la seva obra, titulada *Parlo d'Amor*, llevant-li de damunt el pes del temps.

Amb residència fixa a Barcelona i constants bitllets d'anada i tornada a Berlín, el respectat il·lustrador també es dedica a la docència a l'Escola de la Dona-Espai Francesca Bonneimason i a la preparació d'exposicions temàtiques sobre literatura infantil i il·lustració per a institucions i biblioteques.

Com va ser la seva vida a Berlín i què significà per a vostè aquest moment de la seva vida?

Vaig viure a Alemanya amb poc menys de vint anys, després d'acabar la carre-

ra i, encara que vivia amb molt pocs diners, recordo que era un home feliç que no necessitava massa coses. M'arriscava i ho sentia tot amb molta intensitat. Als vuitanta, Berlín era una ciutat amb un potencial artístic molt fort i vaig tenir la sort d'estar allí en plena caiguda del mur, que em va canviar la vida perquè vaig tenir la sort que m'escollissin com representant espanyol per a l'*East Side Gallery* mitjançant un concurs públic dirigit als qui havien viscut la caiguda del mur. Haver-me trobat amb aquesta paret, 20 anys després, també ha significat retrobar-me amb mi mateix.

Per què va triar Parlo d'Amor per al mural?

La vaig triar perquè tenia a veure amb el moment que vivia la ciutat i amb la meua pròpia vida: amb poc més de vint anys buscava l'amor, com tothom, perquè sentia la necessitat de sentir-me estimat i de donar el meu amor a algú. També volia transmetre el meu amor a Berlín perquè allí vaig viure, vaig aprendre i vaig créixer personal i professionalment.

Quins artistes són els seus principals referents?

Molts, alguns són El Bosco, Egon Schiele, Goya... i il·lustradors com Jutta Bauer, Wolf Erlbruch i Lisbeth Zwerger. Mentre treballa també m'inspira la música clàssica i la de Belle and Sebastian, Natalie Merchant, Jane Birkin, Rodrigo Leão i Olivia Newton

John, a qui sempre he seguit. La vaig conèixer personalment a Berlín i temps després de lliurar-li un dels meus llibres vaig rebre una carta de la seva pròpia mà. Va ser una gran sorpresa!

Condiciona molt la tècnica a l'hora de dibuixar?

Dibuixa a llapis i amb *gouache* possiblement pel meu caràcter. Parlo molt i treballa en diversos projectes alhora, i m'agrada la immediatesa del llapis. La tècnica té molt a veure amb el teu caràcter i la teua visió del món. El fet que el llapis es pugui esborrar em sembla un valor i té una mica de poesia. Amb el poc que dura la vida em sembla important gaudir, la immediatesa i la improvisació, i això ho ofereix el llapis.

No li sembla que els personatges que dibuixa se semblen molt a vostè?

Molts dibuixants ens dibuixem a nosaltres mateixos o a la gent més propera. Té a veure amb una necessitat d'identificar-te amb el teu treball artístic. Parles dels teus sentiments, caràcter i visió del món, i ho representes a través del teu físic. Els meus nens possiblement tenen molt de l'Ignasi nen. No obstant això, cal cuidar la diversitat i dibuixar rostres distints.

A propòsit de les seves creacions, com va néixer el personatge d'Àxel?

Àxel va néixer l'any 93 a Berlín. En aquell moment, un conegut em va confessar que era zeropositiu i vaig pensar

«Molts dibuixants ens dibuixem a nosaltres mateixos o a la gent més propera per identificar-nos amb el nostre treball artístic»

Blanch davant del seu mural del mur de Berlín

a fer alguna cosa referent a això, així que l'Àxel va néixer amb la intenció d'educar i ajudar els homosexuals joves per seguir la vida amb alegria i sense culpabilitats. Li vaig proposar el personatge a la revista Lambda i va començar a publicar-se com una història d'amor, però a causa de la periodicitat trimestral de la revista era més viable publicar històries que no tinguessin un ordre, que fossin independents. Àxel segueix reivindicant coses, encara que desitjo que evolucioni més a nivell formal.

No li sembla que actualment la il·lustració de temàtica gai s'associa gairebé exclusivament amb una sexualitat i un culte al cos exagerats?

Hi ha excés de sexe i de músculs als còmics de temàtica gai i això no

m'interessa per a l'Àxel. Ell és un home que gaudeix de la vida, però que també està interessat en pensar, és viatger, li agrada llegir, es preocupa pels seus pares i també té sexe, però no és el més important per ell. Va sorgir per a donar suport a la lluita contra la sida i vull que segueixi transmetent una filosofia positiva, de bon observador que no solament parla de la grandària del sexe.

En quins projectes està treballant actualment?

En un àlbum il·lustrat sobre Miquel Martí i Pol que sortirà al mercat per Sant Jordi. També estic preparant una versió de *Mujercitas* i un altre llibre sobre nens amb paràlisi cerebral. El tema educatiu m'interessa molt. Aquest estiu viatjaré a Medellín, Colòmbia, per oferir uns cursos, i també estem preparant una exposició molt gran que es farà a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona sobre aquests últims 20 anys de la meua carrera.

Què li aconsella als il·lustradors que desitgen treballar professionalment en aquest sector?

Que viatgin, que llegeixin i que dibuixin molt. És important que surtin perquè obrin els ulls i vegin cultures diferents. Això és fonamental a l'hora de posar-se a dibuixar. *

LLIBRERIA - CAFÈ

ANTINOVS

Especialitzada
en temàtica LGBT

- Català
- Castellà
- Anglès
- Francès

Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complementos, Regals...

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

ALEX

Fa uns anys, quan encara era un adolescent, l'Àlex va descobrir que era diferent. La troballa li provocà una sensació de vertigen tal que va decidir assajar diverses fórmules per neutralitzar-la. Per donar cos a la "diferència" l'Àlex va modelar un personatge curiós: sorneguer, seductor, observador incansable i intel·lectualment cultivat. Les noies li diuen que el troben seductor, però també escolta altres veus. Amb el seu crani afeitat pulcrament i els seus ulls ametllats pot semblar (depèn de com el miris) un gravat de Godin o una escultura de la dinastia Ming. La tonalitat morena de la seva pell, però, denota el seu mestissatge: *el meu pare és negre, d'avantpassats africans. La mare té la pell molt clara, molts dels seus familiars són rossos.* Sovint s'expressa amb vehemència. Amb els dos dits de cada mà imita l'entre comes per tal de subratllar la intenció d'algunes frases. Somriu i alhora és conscient que amb el seu somriure pot enderrocar les defenses del seu interlocutor. I sap com treure'n profit. S'expressa amb un català que sorprèn per la seva correcció. Conversem un dolç matí al Museu d'Història de Catalunya. D'alguna manera, ell està escrivint una plana de la nostra història.

Per trencar el gel, xerrem d'això i d'allò i l'Àlex comenta que li agradaria col·laborar a la revista del Lambda de forma regular escrivint sobre mitologia clàssica. Com és que t'atrau la mitologia greco-romana?

Sempre m'ha agradat molt. Sóc colombià, però he tingut una educació molt "clàssica", el que s'entén per humanista. I la mitologia grega és la que ha perfilat la cultura occidental, mentre que la mitologia americana va ser esborrada amb l'evangelització. I aquesta és l'educació que vaig tenir. M'explico: de petit, l'escola m'era molt hostil. Jo era el "mariquita" de la classe. No jugava a futbol, no tenia novies, no sortia amb una colla d'amics... Patia un gran rebuig i era objecte d'escarni i d'agressions, explícites i implícites, tant per part dels nens com de les nenes. El meu refugi era la casa familiar, on em tancava a llegir o, més ben dit, a devorar llibres: recordo llegir *El Quixot* amb 11 o 12 anys. I després van venir Homer, Wilde, Sartre... I l'origen cultural de totes aquestes lectures era (i és) la mitologia grega, que em fascinava. La meva adolescència va ser sinònim de solitud, així que els llibres es van convertir en els meus amics.

Em crida l'atenció que les noies no es possessin al teu costat.

És que el problema del masclisme no és que els homes siguin masclistes, sinó que les dones ho són. S'ha de tenir molt clar que són les dones les que permeten als homes ser masclistes. A Colòmbia el masclisme està tan arrelat que és difícil arribar a comprendre la profunditat i complexitat del fenomen.

Fins quan vas patir aquest entorn tan advers?

Fins que vaig entrar a la universitat a estudiar psicologia. Aleshores vaig començar a parlar, a fer amics, a conèixer altres nois gais, a sortir fora de casa. I també fou llavors quan vaig sortir de l'armari amb la família.

I com van reaccionar a casa?

Des que jo era ben petit ja s'ho imaginaven. Quan vaig fer l'outing, diguem-ne, "oficial", el pare s'ho va prendre molt bé i a la mare li va costar una mica. Suposo que és perquè la responsabilitat de l'educació dels fills recau més en la mare i s'ho prengué, en un primer moment, com un error personal.

Els teus amics gais de Colòmbia també ho van tenir tan fàcil a casa?

En general, sí. Igual que no és el mateix ser gai a Barcelona que ser gai a Ripoll,

«La llibertat que dóna l'anonimat d'una gran ciutat per a poder experimentar i acceptar-se un mateix és vital»

per posar un exemple a l'atzar d'un entorn rural català, tampoc és el mateix ser gai a un entorn rural colombià que a Barranquilla, la meua ciutat. La llibertat que dona l'anonimat d'una gran ciutat per a poder experimentar i acceptar-se un mateix és vital. Sense anar més lluny, Barranquilla, que té prop de dos milions d'habitants, té força més discoteques gais que Barcelona.

Quan i per què vas decidir marxar de Colòmbia?

Va ser als 23 anys, cap a l'any 2000. Vaig emigrar per estudiar el doctorat. Però el motiu principal va ser que em sentia limitat, engabiat, i volia poder viure la meua orientació sexual amb una major naturalitat i llibertat. Des de ben petit ho vaig tenir molt clar. És una qüestió d'expressió. A Barranquilla pots fer el que vulguis mentre facis el que tothom fa. És una paradoxa: hi ha locals gais, però són com petites gàbies; no pots mostrar-te públicament com a homosexual i sempre estàs exposat a insults i agressions. És impensable anar agafat de la mà o donar-te un petó amb el teu company pel carrer. Tot i que a nivell legal no és delictiu des de fa molts anys i fins i tot estan aprovades les unions civils, a la societat hem de ser invisibles. A més,

aquesta legislació no implica que no puguis ser agredit: si algú es considera amb el dret d'agredir-te perquè et considera un escàndol públic o un atemptat contra la moral, el culpable no serà l'agressor, sinó tu per haver provocat. És un pensament tremendament masclista.

I com és que vas escollir venir a Barcelona?

Dubtava entre anar a Argentina o a Barcelona. I el que em va fer decidir per Europa (i Barcelona en concret) va ser aquesta determinació de viure la meua vida amb plena llibertat i comoditat. I sort que no vaig anar a l'Argentina, perquè poc després m'hagués enxampat el corralito...

Explicam una mica com va ser l'arribada a Barcelona...

A l'aeroport em va sorprendre que, tot i ser colombià, no m'escorcollessin gaire. I el que més em va sobtar de l'ambient de la ciutat va ser la tranquil·litat, la naturalitat.

Venies amb el permís d'estudiant, oi? On vas anar a viure?

Sí, venia a fer el doctorat a la UB. En arribar vaig viure tres mesos amb una família que em va llogar una habitació. Després vaig ingressar en un programa de convivència amb gent gran que es diu *Viure i conviure*, que promou la convivència entre estudiants estrangers i gent gran que viu sola. Primer vaig viure tres anys amb una dona gran i després dos anys més amb una altra dona gran. Posteriorment ja vaig fer el salt a compartir pis amb gent jove i, des de fa uns 5 anys, amb el meu xicot, que és català.

Recordes amb simpatia les teves estades amb la gent gran?

Sí, era una forma d'estalviar diners, però a més van ser uns anys molt divertits, sobretot amb la primera companya: fèiem la compra junts, l'acompanyava al metge, parlàvem molt, vèiem la televisió plegats...

Com ha estat l'adaptació a Catalunya?

Em vaig adaptar ràpid. No he trobat mai a faltar els costums, ni el menjar, ni la música... del meu país. Sóc bastant diferent a l'estereotip escandalós i cridaner que es té dels llatins homosexuals. La meua formació i referents sempre han estat d'arrel anglosaxona.

En general, aquí m'he sentit molt ben acollit. També és cert que, tot i que de forma soterrada i subtil, els prejudicis racistes existeixen. Ara bé, el més difícil de viure a Catalunya és el català, però no per la llengua, sinó perquè la gent no em parla en català!

Àlex, d'on prové aquesta seguretat interna que desprens?

Sempre he estat convençut que la meua fortalesa sorgeix de reconèixer les meves circumstàncies, limitacions, debilitats... És a dir, d'acceptar-se un mateix i d'assumir l'entorn tal com és. Vaig saber sempre que, essent gai, mai no podria ser completament lliure a Colòmbia i l'opció de convertir-me en un pare de família que els dissabtes va a fer "un tomb" no em semblava madura ni justa per l'altra persona, així que des de petit vaig saber que hauria de marxar, i així ho vaig fer tan bon punt vaig poder.

Benvingut, Àlex. ✨

Des de 1936 fins el 2009 més de 35.000 nens i nenes van patir tota mena d'abusos a Irlanda en diverses institucions de l'Església catòlica. Només a l'arxidiòcesi de Dublín, s'ha provat que 320 nens van patir abusos sexuals per part de capellans entre el 1975 i el 2004. Els *Informes oficials Ryan i Murphy* han provat aquests delictes (molt de temps impunes). La pederàstia, qualificada d'endèmica, va ser possible a causa d'una estructura i cultura eclesials de silenci per protegir la reputació de la institució, menystenint en tot moment les víctimes i les seves denúncies. I això en connivència amb l'estat irlandès. Ara és l'hora de la veritat: els delictes eclesials impunes a l'empara de l'estat irlandès clamen una justícia civil.

PEDERÀSTICA CATÒLICA, UNA ENDÈMIA IMPUNE A IRLANDA

LES TRES REUNIONS DE BENET XVI AMB ELS BISBES IRLANDESOS: EL VATICÀ DAVANT LA JUSTÍCIA CIVIL

Els passats dies 15 i 16 de febrer de 2010, Benet XVI es va reunir per tercera vegada en dos anys amb els 24 bisbes irlandesos al Vaticà. La primera reunió es va produir el juny de 2009 després de conèixer l'*Informe Ryan* (20/5/2009) que va revelar que del total dels 1.500 testimonis de la comissió que van patir tota mena d'abusos a Irlanda en diverses institucions de l'Església catòlica, el 50% van ser objecte d'abusos sexuals i el 90 % d'abusos físics i/o psíquics. Es calcula que més de 35.000 nens i nenes van patir abusos en institucions estatals regentades per religiosos d'Irlanda durant gairebé 70 anys. La segona reunió vaticana, el desembre de 2009, va ser després de conèixer l'*Informe Murphy* (21/7/2009), que va treure a la llum que durant els últims 30 anys com a mínim 320 nens van ser víctimes d'abusos comesos per 46 sacerdots de l'arxidiòcesi de Dublín. L'Església no va aplicar les seves pròpies lleis canòniques, va amagar els fets i la comunicació entre les mateixes autoritats eclesiaístiques era inexistent. L'estat irlandès va mostrar la seva connivència en amagar les denúncies dels fets per protegir la reputació de la institució i dels capellans, evitant els escàndols. El Vaticà finalment afronta la justícia civil a remolc de l'aparició dels informes.

LA COMISSIÓ INVESTIGADORA DELS ABUSOS INFANTILS: NOU ANYS DE TREBALL

La Comissió Investigadora dels Abusos Infantils creada el 23 de maig de 2000 i posada en marxa oficialment després d'una allau de denúncies, tenia tres funcions principals: escoltar l'evidència de l'abús de les persones que havien patit maltractaments durant la infància; dur a terme una investigació sobre aquest abús i determinar-ne les causes, la naturalesa, les circumstàncies i l'abast d'aquests abusos per preparar i publicar informes sobre els resultats de la recerca i sobre les seves recomanacions en relació amb el tractament dels efectes d'aquests abusos. La Comissió no tenia cap paper en relació amb la compensació financera. El president de la comissió, **Sean Ryan**, era un jutge del Tribunal Suprem i els membres provenien de diverses disciplines amb un nombre pertanyent al Departament d'Educació i Ciència irlandès. La comissió tenia un mandat en relació amb quatre tipus d'abús: el maltractament físic, l'abús sexual, les negligències i l'abús emocional. Fruit d'aquesta comissió s'elabora l'*Informe Ryan*.

L'INFORME RYAN: ELS ABUSOS SEXUALS, UNA ENDÈMIA A L'ESGLÉSIA CATÒLICA

L'*Informe Ryan*, aparegut el 20 de maig de 2009 després de nou anys de feina, va investigar què va passar als nens irlandesos entre el 1936 i el 2009. El resultat va ser publicat en cinc volums, 2.600 pàgines, més de 1.500 testimonis d'alumnes, residents o asilats en 216 escoles, reformatoris, orfenats i hospitals, en gran part governats pels **Germans Cristians** i les **Germanes de la Misericòrdia**. Va denunciar que més de 35.000 nens i nenes van patir tota mena d'abusos a Irlanda en diverses institucions de l'Església catòlica. L'informe qualifica que l'abús sexual i la violació eren "endèmics" a les institucions per a nens, principalment les dirigides per l'ordre dels Germans Cristians, i que els supervisors van seguir una política que va agreujar el perill. Les nenes sota la supervisió dels ordes de monges, principalment les Germanes de la Misericòrdia, van patir molts menys abusos sexuals, però, en canvi, van haver de patir constants agressions i humiliacions. Endèmia es denomina a aquella malaltia que regna habitualment en una regió determinada. La investigació va concloure que la cúpula de l'Església catòlica irlandesa coneixia l'abús a les seves institucions i va suposar la més devastadora acusació contra l'Església catòlica que mai s'hagi fet pública en el món.

L'INFORME MURPHY: SILENCI I OCULTACIÓ DE L'ESGLÉSIA EN CONNIVÈNCIA AMB L'ESTAT IRLANDÈS

Arran de l'aparició de l'*Informe Ryan*, va aparèixer l'*Informe Murphy* sobre l'arxidiòcesi catòlica de Dublín el 21 de juliol de 2009. Elaborat per la jutgessa **Yvonne Murphy**, va ser presentat als mitjans pel ministre de Justícia, **Dermot Ahern**, el 26 de novembre de 2009. Va ser la resposta de l'Església i les autoritats de l'Estat a una mostra representativa de les denúncies i sospites d'abús sexual de menors per sacerdots de l'Arxidiòcesi de Dublín entre els anys 1975 i 2004. En aquest període es prova que 46 sacerdots de la diòcesi de Dublín van abusar sexualment d'uns 320 nens. L'informe assenyala que moltes de les autoritats de l'Arxidiòcesi de Dublín i de les ordes religioses que s'ocupaven de les denúncies d'abús sexual infantil tenien qualificacions en dret canònic i uns quants també tenien títols en el dret civil. Això fa que les seves afirmacions d'ignorància siguin molt difícils d'acceptar. L'abús sexual (delicte en el dret canònic, pecat comú en termes religiosos) és un delicte en la legislació de l'Estat. L'Església Catòlica irlandesa va gaudir d'immunitat durant dècades per amagar els abusos. Hi va haver connivència entre la pròpia policia i la Fiscalia per encobrir i mantenir el prestigi de l'Església, protegir els pederastes i evitar escàndols. Els capellans pederastes eren traslladats d'una parròquia a una altra i els qui tenien posicions d'autoritat van mirar cap a una altra banda. Aquestes són algunes de les conclusions.

LES PARAULES ECLESIASTIQUES CONTRASTEN AMB ELS FETS ENVERS LES VÍCTIMES

El febrer de 2010 Benet XVI va qualificar en un document els abusos comesos de "crims atroços", "un greu pecat contra Déu". L'Església "ha violat els drets de la infància" i els bisbes han d'actuar "amb determinació, promptitud, honradesa i coratge". El cardenal **Seán Brady** ha admès que els informes documenten un vergonyós catàleg de crueltat, abandonament, abús físic, sexual i emocional perpetrat contra nens i que els bisbes s'han compromès a col·laborar amb l'autoritat judicial, cosa que fins ara havien rebutjat, i a adoptar mesures concretes que ajudin a curar les ferides dels qui han patit abusos. Contrastant amb aquestes paraules, els fets aclaren que es va fixar en 1.200 milions la indemnització a abonar a parts iguals per l'estat i l'Església catòlica. Aquesta només ha pagat 128 gràcies a un pacte signat el 2002 amb el govern de Dublín sobre la base que n'hi hauria prou amb 300 milions d'euros per indemnitzar tots els homes i dones víctimes d'aquells abusos. Els 18 ordes religiosos amb prou feines han pagat el 10% de l'import que devien

als 12.500 dels afectats i han rebutjat la reobertura d'aquell acord. D'altra banda, les associacions de víctimes com *Supervivents d'Abús Infantil a Irlanda* (organització creada per ajudar les víctimes) han manifestat la decepció perquè el Vaticà eludeix responsabilitats en els fets. El grup de víctimes *One in Four* considera ofensiu el fragment del text vaticà que considera "l'aflebliment de la fe un factor que ha contribuït significativament al fenomen dels abusos sexuals de menors".

CONCLUSIÓ

El document *Crimen sollicitationis* de 1962 de la Congregació del Sant Ofici i adreçada als bisbes ha estat utilitzat al llarg de tots els anys per evadir la justícia. Les instruccions del document vaticà són d'imposar un estricte secret a la víctima, al capellà que treballa una al·legació i a qualsevol dels testimonis. Aquesta instrucció vaticana ha emparat la cultura del silenci i la por als escàndols, col·locant els interessos de l'Església catòlica al llarg d'aquests anys per damunt de la seguretat dels menors. I els abusos sexuals a Irlanda van esdevenir endèmics. L'Església finalment ha d'aplicar internament la justícia civil. Ja no pot evadir-la més. ✱

DOCUMENTACIÓ

THE COMMISSION TO INQUIRE INTO CHILD ABUSE (Comissió Investigadora dels Abusos Infants) a <http://www.childabusecommission.ie>

L'INFORME RYAN, maig 2009: The Commission to Inquire into Child Abuse: Commission Report a <http://www.childabusecommission.ie/commission-report>

L'INFORME MURPHY, juliol 2009: Report into the Catholic Archdiocese of Dublin, July 2009 a <http://www.dacoi.ie>

IRISH SURVIVORS a <http://www.irish-survivors.com/irish-survivors>

ONE IN FOUR a <http://www.onein-four.org>

LITERATURA CATALANA I HOMOSEXUALITAT III

Seguint l'estela iniciada els darrers anys de la dictadura, la producció gai en català no va cessar durant la transició, ans al contrari. Enmig de l'ambient estatal d'eufòria sexual i de recuperació dels drets democràtics, Barcelona es va convertir en un centre d'efervescència cultural i va capitalitzar la reacció enfront de la grisor del franquisme. Aquesta es va traduir en l'edició, en castellà i català, de còmics, revistes, pel·lícules, teatre i, també, llibres. Un dels punts culminants fou l'innovador *L'anarquista nu* (1979), de Lluís Fernández.

En canvi, els anys vuitanta foren una mena de travessa pel desert: es va viure una forta ressaca de la transició i calia prioritzar la normalització política, social i econòmica del país. L'excepció la va marcar la poesia activista, lesbiana i feminista de Maria-Mercè Marçal.

L'any 1991, Lluís Maria Todó publicà *Els plaers ficticis*. Todó fou i és el primer autor en català que ha centrat la seva obra a tractar diversos aspectes de l'homosexualitat: la vida sota el franquisme, la transició, la burgesia catalana, l'escoltisme, els dubtes adolescents, la docència... Al seu primer llibre el seguiren *El joc del mentider*, *L'adoració perpètua*, *El cant dels adéus* i el premi Josep Pla 2006, *El mal francès*. És, d'alguna manera, el novel·lista gai català per excel·lència, etiqueta amb la qual no se sent incòmode.

Si Todó és el novel·lista gai, la trajectòria persistent al llarg de més de 30 anys de Jaume Creus el certifiquen com al poeta gai en català, enmig d'un territori poètic força desolat i desolador. Títols com *Terres interiors, platges extenses* (1983) o *Eros*

d'encesa fletxa (1994) desprenen un natural, ferm i suggerent homoerotisme.

Des dels anys noranta s'ha anat guanyant progressivament normalitat i naturalitat en el tractament de temàtiques gais a la literatura catalana. Això s'ha traduït en dues tendències. En primer lloc, la publicació d'un major nombre de títols amb arguments i estils ben diversos: *Tallats de lluna*, de Maria Antònia Oliver; *Un cos perfecte*, de Xavier Roca-Ferrer; *L'aprenentatge de la soledat*, de David Vilaseca; *Rubik a les palpentes*, de Jordi Cabré; *Catedral amb armaris*, del mallorquí Jaume Santandreu; i *El dia del client* i *La cançó de l'estiu*, de Daniel O'Hara. En segon lloc, s'ha produït també una incipient diversificació de gèneres: d'una banda, trobem novel·la juvenil (*La criada del mar*, de Jaume Cela; *Diari d'un*

Autors com Maria Mercè Marçal contribuïren a l'efervescència que Barcelona gaudí durant la Transició

«Des dels anys noranta s'ha anat guanyant progressivament normalitat i naturalitat en el tractament de temàtiques gais a la literatura catalana»

adolescent amb dubtes, de Jesús Milà o *Isaac i els dubtes*, d'en Lluís Maria Todó); però també novel·la històrica (*La segona mort de Shakespeare*, de Jordi Mata, i *El monestir de l'amor secret*, de M. Dolors Farrés). A més a més, moltes de les obres citades han estat premiades i reconegudes per la crítica. Per citar un exemple signifi­catiu, la novel·la *La passió segons Renée Vivien*, de Maria-Mercè Marçal, rebé sis premis, entre ells el premi Carlemany, l'any 1994.

I en el futur, que no està escrit, què ens podem trobar? Superada l'època del debat identitari com a únic eix que explicava la raó de l'existència de la literatura catalana; consolidada la llengua malgrat tot; ara que no hi ha temes que per un pudor mal entès no puguin ser tractats en un idioma; ara que hi ha autors reconeguts i emergents que inclouen personatges i trames gais en les seves històries sense que ningú s'exclami; quan societat i mercat són sinònims en tantes coses... s'enfronten o s'enfrontaran les lletres gais en català a alguna circumstància anòmala? Si fa no fa, a les mateixes que qualsevol altre gènere o activitat relacionats amb l'art d'escriure en un país que, tradicionalment, llegeix poc.

Conquerida la llibertat d'expressar sense por uns sentiments, la nostra literatura gai queda igualada pel que fa a visibilitat, fora de qüestions sobre quantitat o qualitat, a les obres de les restants temàtiques i, per tant, sotmesa a les fluctuacions pròpies d'un món que es regeix per modes més o menys ocasionals. Les produccions històriques, policiaques, satíriques, infantils i juvenils, sexuals, psicològiques i altres, són objectes que es promocionen d'acord amb tendències que s'imposen a un públic amb poques manies i de gust lector eclèctic o erràtic. Sempre quedarà aquell

sector de gent immune a campanyes puntuals i fidel a un tipus de creació, sigui el conte de terror, els clàssics o el minimalisme, que oferirà el contrapunt de la diversitat o la resistència respecte allò que es digui que s'ha de llegir o rellegir. I entre aquests dues ribes d'allò que, al capdavall, és mercat, ha de viure, conviure i sobreviure la literatura gai, en català o en l'idioma que vulgueu. El seu únic deure és el de créixer, per damunt de la inconstància o la indolència lectora d'un poble, i aquesta ja és una tasca esperançadora si recordem que ni tan sols existia a casa nostra, amb uns trets que la distingissin, fins fa pocs anys.*

ELS ANYS SETANTA

En parlar d'història de l'homosexualitat, el franquisme no va acabar amb la mort del dictador el 1975, sinó amb la reforma de la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* al gener del 1979, per la qual s'eliminava la referència als homosexuals com a subjectes perillosos per a la societat. Des d'aleshores l'homosexualitat quedava despenalitzada en la legislació espanyola.

LA REVOLUCIÓ SEXUAL DELS ANYS SETANTA

La dècada de 1970 va ser una època de canvis, d'acceleració, de novetats, d'experimentació. La societat espanyola es va sumir en tot un conjunt de transformacions, anhelades i gestades durant els primers anys dels setanta, que van esclatar fervorosament a partir de la mort de Franco el 20-N del 1975. Un dels protagonistes indiscutibles d'aquesta transició fou el sexe. Durant la segona meitat dels setanta va tenir lloc una gran explosió mediatitzada de la sexualitat i l'erotisme

(popularment coneguda com “*el destape*”) que va acaparar la vida quotidiana de la transició i totes les expressions públiques: premsa, cinema, literatura, teatre, assaigs científics, manuals d'auto-ajuda... La censura va desaparèixer oficialment el 1977, però venia mostrant una màniga cada cop més ampla des de feia un parell d'anys.

L'interès generalitzat per totes les facetes de la sexualitat es va traduir, també, en una creixent visibilitat homosexual. Aquesta va assolir una presència insòlita en els mitjans de comunicació, tot i que encara reduïda i limitada. L'aproximació al tema solia provenir d'enfocaments tremendament sensacionalistes i reproduint els estereotips més tradicionals de l'homosexual dèbil, efeminat, viciós o, senzillament, diferent. Les representacions públiques de l'homosexualitat recuperaven els models compassius de l'homofòbia liberal republicana, però amb unes possibilitats noves: els mitjans de comunicació de masses. L'homosexual era tolerat, però no integrat com a ciutadà normal. Ara bé, s'obtingueren unes fites de visibilitat i unes quotes d'informació sobre el tema fins aleshores desconegudes per la societat espanyola.

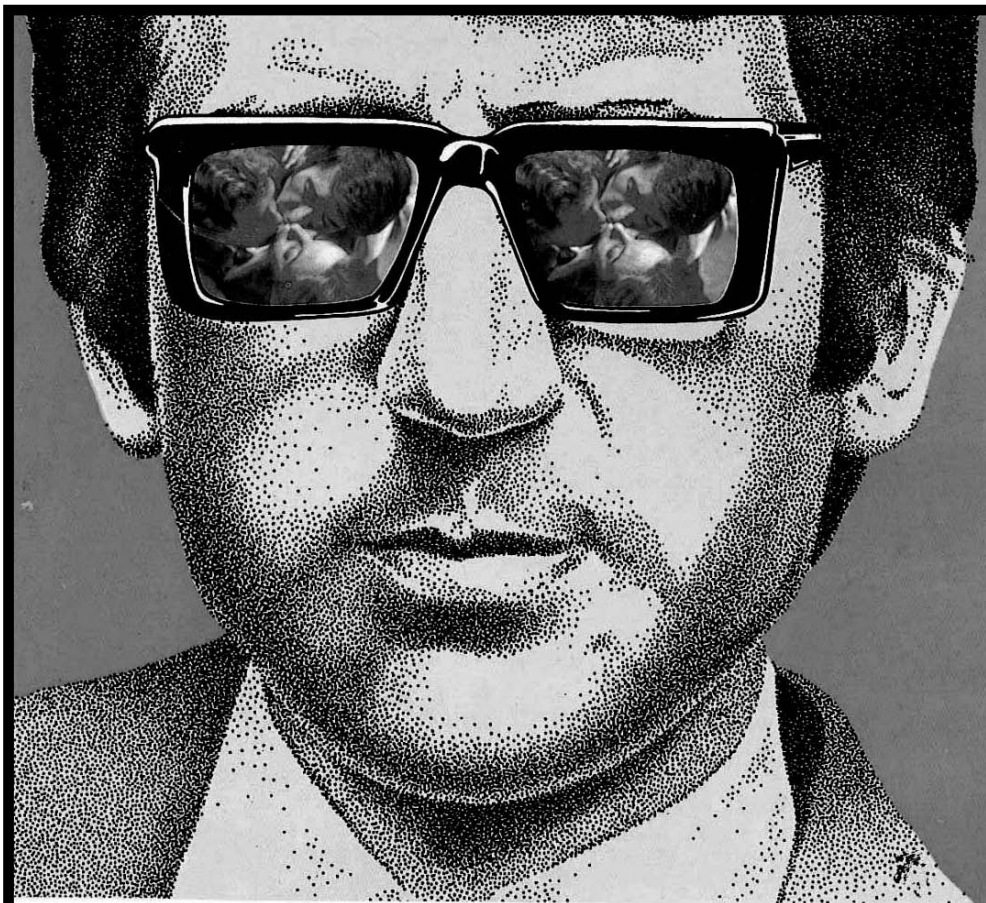
En un ambient d'àmplia curiositat, major que als anys vint, envers el sexe i les dissidències sexuals, van aparèixer una sèrie d'assaigs informatius per al consum del públic heterosexual que ja no presentaven l'homosexualitat com un perill del qual la societat hagués de prevenir-se: *Carta abierta a un muchacho “diferente”* (1974), d'Antonio Domínguez Olano; *Mis conversaciones con diez homosexuales* (1977), de Francisco Caudet; i *Anotaciones al diario de un homosexual comunista* (1977), de Jordi Viladrich.

També van aparèixer assaigs que podien ser llegits tant per un públic heterosexual interessat com per homosexuals en busca d'ajuda o identificació. Per primera vegada es donava la paraula a homosexuals que, des de la serenitat, informaven sobre vivències i situacions quotidianes. Els més significatius van ser *Homosexualidad y*

«L'interès generalitzat per totes les facetes de la sexualitat es va traduir, també, en una creixent visibilitat homosexual»

represión. Iniciación al estudio de la homofilia, de Manuel Soriano Gil, i *El homosexual ante la sociedad enferma*, de José Ramón Enríquez, el 1978. Per primera vegada en textos científics espanyols es considerava que la malaltia no es trobava en l'homosexual, sinó en la societat que el prejudjava, marginava i limitava.

Quant a la ficció, el 1975 es va estrenar a Madrid l'obra de teatre *Los chicos de la banda* i la pel·lícula *Cruising* (1980), estrenes a les quals assistí un reduït però significatiu nombre de representants de la comunitat homosexual madrilenya (dispersa i sense vincles organitzatius). Poc després, el 1976, quedava finalista del Premi Planeta (i esgotava vuit edicions en poques setmanes) el carmelita Antonio Roig amb la novel·la *Todos los parques no son un paraíso*, el contingut obertament gai de la qual li va costar la suspensió *a divinis*. Al trencador text de Roig el van seguir *Relatos sobre la falta de sustancia* (1977), d'Álvaro Pombo

EL DIPUTADO

El diputado, de Eloy Iglesia (1978)

(retornat a Espanya després del seu exili britànic); *Lanarquista nu* (1978), del valencià Lluís Fernández; *La comunión de los atletas* (1979), de Vicente Molina Foix. Els escriptors Alberto Cardín i Biel Mesquida, pioners del moviment gai llibertari, gestionaven des de Barcelona la col·lecció "Rey de Bastos", dins l'editorial Laertes, d'exclusiu contingut gai i lèsbic. Així mateix, l'editorial *La Sonrisa Vertical* i la col·lecció "Contraseñas", d'*Anagrama*, també van publicar obres de contingut homoeròtic. A Sitges, el 1977, s'estrena l'espectacle teatral *Nu*, basat en l'obra del poeta grec gai Kavafis. Poc després, el valencià Francisco Ors escriví la contundent peça teatral *Contradanzas*, estrenada el 1980 al madrileny Teatro Lara. En cinema, Ventura Pons va estrenar el film *Ocaña, un retrato intermitente* el 1978, basada en la vida d'Ocaña, cèlebre personatge de les Rambles barcelonines. El mateix any s'estrenava *Un hombre llamado Flor de Otoño*, de Pedro Olea, que narrava la història d'un advocat català que feia actuacions com a transformista en temps de la dictadura de Primo de Rivera. El cineasta més decisiu del moment, però, fou Eloy de la Iglesia: basc, homosexual i simpatitzant de l'extrema esquerra. Les seves pel·lícules tractaven temes de rabiosa actualitat i candent polèmica: política, delinqüència, terrorisme, drogues... i homosexualitat. Concretament, a *Los placeres ocultos* (1976) i a *El diputado* (1978), ambdues amb un gran èxit de públic. *

BEIJING, CIUTAT IMPERIAL

Els qui viatgin a Beijing buscant misticisme i exotisme a cada cantonada es decebran instantàniament. Beijing és avui una gran ciutat moderna (fins i tot l'adjectiu "gran" li queda curt) amb més de 17 milions d'habitants. Més que gran, podríem dir-ne monstruosa: quan el nostre taxi agafà l'autopista des de l'aeroport a l'hotel no varem sinó travessar un mar d'enormes edificis, alguns clarament d'inspiració soviètica, però molts (i cada vegada més) complexos de moderns gratacels i centres comercials, fins a on l'smog ens va permetre albirar, és clar.

Però no desesperem. Encara persisteixen, en aquesta antiga capital imperial, nombrosos carrerons, parcs i racons meravellosos per a poder gaudir de pinzellades d'aquesta cultura xinesa que compta amb una tradició de més de 4.000 anys.

BEIJING LGBT

La nit de Beijing ofereix nombroses opcions per al públic LGBT. És recomanable consultar alguna web especialitzada, ja que l'oferta és molt canviant. L'homosexualitat està despenalitzada en el país, no obstant això la xinesa és una societat molt tradicional i conservadora, pel que es recomana discreció.

LA CORT IMPERIAL

Els xinesos se senten molt orgullosos de la seva història i el seu passat, i tal vegada sigui per això que dediquen tants recursos (gairebé com a cap altra ciutat del país) a conservar els edificis, parcs i monuments de la seva capital. La Beijing imperial deu el seu disseny actual al regnat de **Kublai Kan**, nét del afamat **Gengis Kan**, durant el segle XIII, i la seva estructura representa el cim de l'urbanisme tradicional xinès nodrit de les normes de la geomància xinesa (o feng shui).

Al centre d'aquesta estructura urbana es troba la **Ciutat Prohibida**, que després de nombroses muralles i fosses amaga un sens fi de palaus, jardins, biblioteques, salons i temples. Es tracta d'una de les majors atraccions turístiques del món, declarada per la UNESCO com a Patrimoni de la Humanitat el 1987.

La visita a aquest conjunt monumental comença amb una experiència ja en si memorable: caminar per la immensa i imponent **plaça de Tiananmen**, i travessar la famosa porta parany per aquella gegantesca foto de Mao i aquelles dues grans inscripcions a cada costat: "Visca la República Popular Xinesa" i "Visca

la unitat dels pobles del món". Una vegada dintre, la sensació és la d'haver-nos transportat a través del temps i ser testimonis encoberts de les intrigues de palau, les hordes de concubines i eunucs recorrent aquests interminables passadissos, gaudint d'aquests cuidadíssims jardins privats i temples, tramant i negociant la destinació dels milions d'habitants de l'Imperi... Això sí, es fa necessari un exercici de concentració transcendental per poder esborrar de la nostra ment els centenars i centenars de turistes, guies turístics amb megàfons enganxats a les seves boques, venedors de souvenirs diversos, captaires, fins i tot, i crits en idiomes que ni tan sols podríem reconèixer. A gairebé tot Beijing es barregen contradictòriament aquestes sensacions d'immensitat, grandiositat i monumentalitat, amb la de multitud, massa, pèrdua en la multitud. Per als viatgers desprevinguts això pot ser un veritable aclaparament o bé una prova a la nostra paciència i capacitat de recerca de bellesa en aquestes urbs orientals superpoblades.

És recomanable aconseguir un bon guia per a recórrer les més de dotze hectàrees de palaus i pavellons de la Ciutat Prohibida. Cada edifici, pont, estany i porta conté una infinitat de detalls carregats d'una riquíssima simbologia. Per a mostra d'això, basta simplement amb adonar-se'n del nom dels principals edificis del complex: Palau de la Puresa Celestial, Palau de la Tranquil·litat Terrenal, Palau de l'Harmonia Suprema, Saló del Cultiu Mental...

Cap al nord i oest de la Ciutat Prohibida, i també formant part de l'antiga vil·la imperial, vam trobar tal vegada els llocs més bells de tota la ciutat: el complex de llacs i parcs conegut com **Shichahai** i el **parc Jingshan**, obres mestres de l'art de la jardineria xinesa.

Shichahai és una àrea de més de 140 hectàrees formada per tres llacs (Beihai o Llac nord, Nanhai o Llac sud i Houhai o Llac de darrere), nombrosos jardins, temples i pavellons imperials construïts a partir del segle XII. Tota l'àrea és de singular bellesa i el seu disseny paisatgístic imita escenes tradicionals de les diferents regions del país. El **parc de Beihai**, d'un 69 hectàrees, és un lloc ideal per passejar els caps de setmana. Els dissabtes i diumenges el parc s'omple de gent que recorre els seus carrers i ponts en bicicletes de lloguer, en falsos carros antics o simplement caminant i xerrant amb amics. A les tardes i nits, els nombrosos bars i restaurants de les ribes del Houhai (gairebé tots ofereixen música en viu) s'omplen de xerrades, riures i més d'una borratxera entremesclant residents i turistes d'arreu del món, una de les tantes cares cosmopolites que també té la capital de Xina.

Contemplar un capvespre en el pujol Feng Shui del parc de Jingshan en un dia desennuolat és tal vegada un dels millors records que es pugui dur un d'aquesta ciutat. Des del seu cim es té una vista privilegiada de la immensa Ciutat Prohibida, dels llacs i parcs que l'envolten, i de l'extensió gairebé monstruosa de Beijing, amb els seus nombrosos gratacels de cristall interrompent l'horitzó. Entre els nombrosos jardins d'aquest parc trobem a les tardes una escena gens atípica a Xina: nombroses parelles de persones grans practicant balls de saló a l'aire lliure al ritme de música xinesa amb reminiscències de tango, jazz i balades romàntiques. Paga la pena detenir-se i observar aquesta forma d'oci, d'utilització dels espais públics i de supremacia del col·lectiu per sobre l'individual tan diferent a la nostra.

EL PALAU D'ESTIU

Finalment, no podem anar-nos de Beijing sense visitar el **Palau d'Estiu**, situat als afores de la ciutat. Val més d'una visita per reconèixer en ell el pas de les estacions, cadascuna de les quals ofereix paisatges realment esglaiadors, clar signe del mestratge del paisatgisme tradicional xinès en el qual se seleccionen amb cura les diferents espècies d'arbres i plantes perquè les seves etapes de floració i de canvi de fulles se succeeixin de forma harmònica i amb una singular bellesa.

Palau d'Estiu

Tal vegada una de les riqueses del Palau consisteix en què es pot abordar des de múltiples perspectives: com a visita museística, entrant a cadascun dels seus pavellons, salons i temples i gaudint de la immensa riquesa arquitectònica i decorativa; des d'una perspectiva històrica, imaginant-nos i descobrint la vida de l'Emperador i la seva cort recorrent sales de tron, teatres i estances dels segles XVIII i XIX; o simplement deixant-nos endur per les seves senderes i ponts, gaudint i observant l'immens llac central, el magnífic i serè pujol de la Longevitat o els múltiples jardins imperials representatius de tots els racons del país.

Dintre d'aquest complex, que servia de residència imperial durant els mesos més calorosos, vam trobar dues curiositats. La primera és l'anomenat **carrer Suzhou**, rèplica en miniatura d'una ciutat portuària típica del sud de Xina que l'emperador va manar construir per a diversió de les concubines, per tal que aquestes, que aparentment s'avorrien molt, poguessin anar de compres a les seves nombroses cases de te o divertir-se als seus restaurants (avui dia transformats en botigues de souvenirs atesos per dependents amb vestits de l'època). També sorprèn, en una de les ribes del llac, trobar-se amb un immens vaixell de marbre i cristall, una nau construïda per a l'**emperadriu Cixi** per celebrar fabuloses festes. La seva estructura imita la d'un vaixell de vapor de rodes i és avui per als xinesos un clar símbol de l'opulència corrupta de la família imperial.

Palau d'Estiu, Calli Suzhou

SIMPLEMENT BEIJING

Qualsevol cantó de la ciutat, qualsevol parc o plaça és ideal per a simplement asseure's i observar avis practicant tai-txi, àvies passejant amb els seus néts, escombriaires i recol·lectors prenent-se un descans i jugant a les cartes o als escacs, joves fent pícnic o passejant en bicicleta, dones rentant o penjant roba en ple carrer... La ciutat és un constant estímul visual, desafia la nostra imaginació i trastoca els nostres paràmetres del que és el normal i el correcte, superat el xoc inicial. Beijing és una ciutat que ens obliga a perdre'ns pels seus carrerons per descobrir la bellesa quotidiana dels seus racons ocults i els seus serens habitants. ☼

RESTAURANT - BAR

La gorda

La gorda

C. Font Honrada, 49
08004 Barcelona
Tel. 625 104 232

AMPGIL

Associació de pares i mares
de gais i lesbianes

Verdaguer i Callis, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a
no silenciar
els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona
dimecres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callis, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624

Vilanova i la Geltrú
dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès
de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 93 890 38 53

Girona
dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València
dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa
dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 16 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 597 849 - 653 501 054
diumenge, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid
el 1r i el 3r dilluns de cada mes
de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo
el 1r i el 3r dijous de cada mes
de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

Has tingut un accident? Tens problemes de mobilitat?
Has perdut la parella? T'ajudem a trobar recursos socials?
Et fa por fer-te gran? Et sents sol?

Support Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquest contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-nos en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Support Lambda és un servei que neix del projecte Aeneas, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

Support Lambda

t'oferim...

Accions personals

Accions de grup

Quan necessites escola, informació, orientació, companyia, recursos socials, ajuda a la llar o en la gestió d'una malaltia...

disposem de treball d'atenció, documentació, inserció a social, voluntariat, suport en l'accés a recursos socials, espai de treball, assessorament legal, assessorament psicològic...

grup de treball, grup d'acció, grup de treball, grup d'acció, grup de treball, grup d'acció...

Support Lambda

un cop de mà

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial

Casal Lambda
Carrer Verdaguer i Callis, 10
Telèfon 933 185 500

També pots contactar-nos per correu electrònic a: suport@lambdaweb.org

casal lambda

IURANTIA

Restaurant - Pizzeria

C/. Casanova 42 Tel. 934 547 887

Lunes a Viernes Mediodía 13.30 a 16.00
Lunes a Sábado Noche 21.00 a 24.00

www.iurantia.com

Vols ser
col·laborador
de la revista
Lambda o
del Casal?
Ho tens molt fàcil!

ENVIA'NS UN CORREU A
REVISTA@LAMBDAWEB.ORG

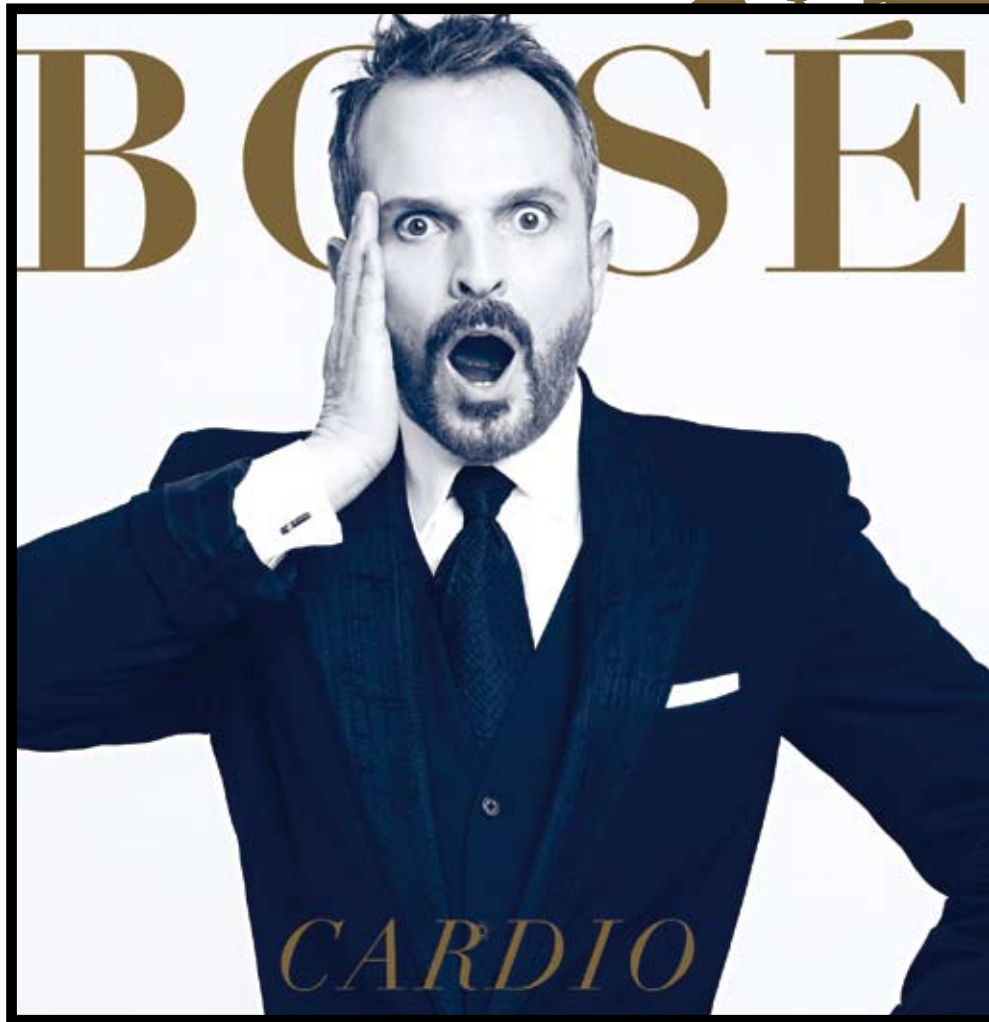
TERÀPIA CARDIO AMB EL DOCTOR BOSÉ

“Estuve a punto de...” és el single que presenta el nou treball de Miguel Bosé, *Cardio*, un CD de laboratori quirúrgic creat especialment per a fer-nos incisions en el nostre tòrax i furgar directament en el més profund del cor.

Ai, Miguel Lucchino, des que vas veure la llum ja volies generar polèmica! No vas néixer ni a Espanya ni a Itàlia, sinó que vas decidir fer-ho a Panamà, però vas aconseguir la nacionalitat quan vas quedar exempt del servei militar espanyol que per aquell temps era obligatori. En les teves entremaliadures de noi en el sud de França al costat del teu padrí Pablo Picasso, qui ja deia de tu allò “d’aquí hi ha una estrella”, ja vessaves art en les teves venes. I com les estrelles, has tingut grans moments estel·lars i de vegades alguna apagada.

I és que ja deies, Miguelito, en el teu primer treball musical, aquest single de debut “Soy”, que en el teu cor i en el teu ésser duies la creativitat i el canviar camaleònic de l’art heretat de la teva mare, l’actriu italiana, Lucia Bosé. La teva saba sanguínia mai ha estat desocupada sinó, ben al contrari, sempre en estat d’ebullició.

Però a tu, “Don Diabolo”, sempre t’ha agradat provocar. Ja ho vas fer amb aquest cop d’efecte en la presentació del teu nou treball, *Cardio*, on a alguns

Imatge promocional del darrer treball de Miguel Bosé

membres de la plana major del PP els hi van entrar taquicàrdies en escoltar dels teus llavis la comparança de la dictadura cubana amb la Comunitat Valenciana. Encara no s’han vist els efectes d’aquest huracà de paraules, però més d’un ja ha dit la seva al definir-te com a una “artistaza” i vetar-te en concert en la seva ciutat (com ha fet l’alcalde de Torreveija, el popular Pedro Hernández Mateo). Però per embolicar encara més la troca, a la televisió no et talles ni un pèl i ens proposes a Esperanza Aguirre com a dirigent d’un partit d’ultradreta. No van trigar en repli-car-te, nominant-te a ser desqualificat. A què es refereixen, Miguel?

Com segueixis així el *Cardio Tour* s’acabarà en pocs mesos i no li podrà fer ombra al *Papito Tour* amb més de dos anys donant voltes per tota la geografia espanyola i llatinoamericana, envoltat “d’amigotes” que compartien escenari amb tu. Es nota que en les teves venes corre sang de desafiament, com el del teu pare dins les places de toros, i aquest punt seductor-transgressor que sempre t’ha caracteritzat. Segur que encara tens algun as guardat a la màniga; o ja no te’n queden, d’asos? *

HOMOSEXUALITAT I PENNA DE MORT

El parlament d'Uganda es disposa a aprovar una llei que imposarà als gais penes que van de la presó fins a la mort. Un activista pels drets dels gais, **Frank Mugisha**, podria ésser el primer a sofrir aquesta condemna. Des de tot el món s'envien cartes i peticions per tal que la llei no tiri endavant. Actualment hi ha encara 8 països on a la conducta homosexual se li aplica la pena de mort: Afganistan, Aràbia Saudita, la Federació d'Emirats Àrabs Units, Iemen, Iran, Mauritània, Nigèria i Sudan.

L'origen inicial d'aquesta actitud tan homofòbica han estat generalment les doctrines de l'Església cristiana i de l'Islam basades en la idea que la finalitat principal dels éssers humans és reproduir-se i, evidentment, dos homes no ho poden fer sense la intervenció d'una dona, i viceversa. S'emparen en un hipotètic manament de Déu, sigui quin sigui el nom que hom li doni. Segurament es tracta del *Levític (20:13)*: "Si un home jau amb un altre home com si fos una dona, ambdós cometen abominació; per això seran castigats amb la mort i llur sang caurà sobre nosaltres".

Em cenyiré, però, al nostre món occidental, a la cultura judeocristiana i al fet concret de la pena de mort. Les primeres condemes a l'Imperi romà són una conseqüència de l'*Edicte de Milà* de l'any 313, promulgat pels emperadors **Constantí I** i **Licini**, pel qual hom reconeixia al cristianisme les mateixes llibertats i drets que a la religió pagana. Des d'aquest moment la influència de l'església cristiana, principalment dels bisbes, anà en augment fins que l'emperador **Teodosi I**, l'any 380, va proclamar la unitat religiosa de l'Imperi sota l'autoritat dels bisbes de Roma i d'Alexandria. A partir d'aquí van començar una sèrie de disposicions, cada vegada més greus, contra els sodomites. **Valentinà II**, el 390, va modificar la *Lex Julia* d'**August** contra els adúlter, i hi va donar entrada a les pràctiques homosexuals castigant-les amb la foguera. L'emperador **Teodosi II**, aconsellat pels bisbes, al seu *Codi de 435/38* va ordenar que els sodomites fossin cremats vius en públic, i **Justinià I** va confirmar les disposicions anteriors en la *Novela 77* de l'any 538 i en la *144* del 544, en el seu Codi i en les seves institucions per tal de salvar l'Imperi d'un destí similar al de Sodoma.

Pel que fa a la Hispània visigòtica, el rei **Alaric II**, al 506, també ordenà que els sodomites fossin cremats a la foguera. Als regnes d'Oviedo, Lleó i Castella, el *Fuero Real* (1255) i el codi de *Las Siete Partidas* (1265), els sodomites foren castigats amb la castració pública i, després de tres dies, penjats pels peus fins que morien. Els **Reis Catòlics**, per la *Pragmàtica de Medina del Campo* de 1497, van ordenar que els que cometessin el delictes nefand fossin cremats vius i perdessin llurs béns. Aquesta llei fou confirmada i reforçada pel rei **Felip II**, per la *Pragmàtica de Madrid* del 1598. Aquestes disposicions van passar a la *Nueva Recopilación* de 1567 i a la *Novísima Recopilación* de 1805 que establien que havien de morir tant qui cometia el delictes com qui el consentia. Això va estar vigent fins el 1822.

Al regne d'Aragó, el *Fuero de Albarracín* (1552) establia que els culpables fossin cremats i, a partir de **Felip I**, es van aplicar les lleis castellanès. Al regne de València, als seus *Furs*, els sodomites també eren cremats i des del 1707 es van aplicar les lleis de Castella per haver estat annexionat a aquest regne.

A Catalunya els *Costums de Tortosa* (s. XIII) establien que als sodomites se'ls tallés el coll. A les constitucions i altres drets s'inclou una pragmàtica del comte-rei Felip I, donada a les Corts de Montsó del 1585, que establia que els inquisidors del Sant Ofici tinguessin competència per jutjar aquest delictes, conjuntament amb els jutges ordinaris i que els condemnats fossin cremats a la foguera. El dret penal català fou abolit per **Felip V** quan annexionà Catalunya al regne de Castella, pel *Decret de la Nova Planta*.

Amb la promulgació del primer codi penal espanyol, el 1822, i per influència de les noves idees de la Revolució Francesa, va desaparèixer tota referència a la sodomia i, per tant, va passar de ser delictes i pecat a ser només pecat, evidentment pecat capital i mortal. Com a Espanya, els països que van adoptar el *Codi Napoleó* també van suprimir la pena capital per sodomia, i depenent del grau d'influència religiosa (cristiana o musulmana) també ha anat desapareixent dels països més civilitzats i avançats culturalment. *

CÒCTEL INDIGEST

La televisió és una enorme coctelera d'on surten, a vegades, estranys beuratges. Últimament estem assistint a combinacions d'ingredients que ennueguen el paladar del segle XXI. L'eutanàsia és un d'aquests assumptes que indigesten les ments de la societat **benpensant 2.0**. L'últim cas ha estat el del periodista anglès **Ray Gosling**. Gosling ha declarat en una de les entregues del documental sobre la mort que preparava per a la *BBC* que fa uns anys va asfixiar

el seu amant, malalt de sida en fase terminal, perquè els metges ja no hi podien fer res. Automàticament va ser detingut i possiblement haurà de fer front a un judici. Legalitats al marge, el que realment ha molestat no és l'eutanàsia en sí mateixa sinó el fet que ho expliqués públicament.

Perquè sembla que hi ha temes que no s'han d'airejar, com ara l'homosexualitat dels esportistes. Els jugadors de

l'Associació de Futbolistes Anglesos estaven a punt de rodar un anunci contra l'homofòbia amb l'agència publicitària *Ogilvy*, però finalment es van fer enrere per por que afectés a les seves carreres. Sembla que el cas del seu col·lega **Justin Fashanu**, que va fer pública la seva homosexualitat quan encara era futbolista en actiu i que va estar sotmès a una pressió social i professional tan forta que es va suïcidar el 1998, no és prou motiu per donar la cara. Podrien fer una ullada a les recents declaracions del jugador de rugbi **Gareth Thomas** arran de la seva sortida de l'armari, qui afirma: "*Ha estat realment difícil per a mi, amagant-me de qui sóc, i no vull que sigui així per al proper jove que vulgui jugar a rugbi o per qualsevol altre noi espantat*". *

METIRO
disco

SEPULVEDA, 185
TEL ~ 93.323.52.27

08011 ~ BARCELONA

CINEMA SENSE CRISPETES

De nou aquí, i de nou una altra entrega dels premis Goya, i també una gala més dels Oscars i, com no, safareig a mil! Aquest any el càtering dels Goya es va esfumar en quinze minuts, ni més ni menys, que la crisi també afecta les nostres estrelles. Es diu que només hi havia una caixa d'ampolles de cava barat per a tots els convidats i que un grupet de "modernos del cine español" se les varen trincar, en fi...

Però no us penseu pas que això només passa a casa nostra. La gala dels Oscars, a la qual vaig poder assistir, com de costum, no es queda enrere. Com sempre, les corredisses als lavabos de dos en dos i de tres en tres van ser la rutina de la nit, allò semblava les Rambles en ple agost! I és que a Estats Units no ets ningú fins que no has fet una cura de desintoxicació ingressant en una bona clínica a Beverly Hills i rodejat de premsa. I allà mateix a la gala dels Oscars ja n'hi havia uns quants i quantes fent mèrits, i no diré noms...

De moment només us puc recomanar que aneu a veure, si encara està en cartellera (i si no hi és, busqueu-la al videoclub) *Tres dies amb la família*, de Mar Coll, premiada com a millor direcció novell als Goya. Aquesta directora i l'actriu principal, **Nausicaa Bonnín**, faran història, i si no ja m'ho direu. Cal dir que la resta d'actors i

Fotograma del film *La mujer sin piano*

actrius estan increïbles, i que la pel·lícula és un deu, felicitats a tot l'equip! Comparar la família amb un *Gran Hermano* pot semblar descabellat, no? Però qui no ha estat mai obligat per forces impredecibles del destí a passar uns dies amb la família? Què has vist? Escoltat? Descobert? Tots aquests interrogants tenen resposta per a Lea, una jove que torna a Girona a casa dels pares per enterrar l'avi, després de passar una temporada vivint a un altre país. *Tres dies amb la família* descobreix els entramats d'una família burgesa catalana actual. Tot molt natural, molt real, però més divertit que viure-ho en pròpies carns, tot i que jo no soc pas burges: la família Salom ve de l'aristocràcia catalana més antiga. Bé, en tot cas feu el favor de consumir cine català, ara que val la pena i que no són els de sempre els que hi surten!

D'una altra banda ens arriba *A single man*, de **Tom Ford**, dissenyador, i ara també cineasta. Aquest film ve acompanyat amb el treball de fotografia d'**Eduard Grau**, barceloní multipremiat que triomfa arreu del món pel seu talent i, com no, aquesta "pel·li" n'és un referent, com tantes d'altres. I també té la col·laboració del basc **Jon Cortajarena** com a "actor", tot i que és millor que els models facin de models i els actors siguin actors, no sé si m'enteneu... la mateixa història d'intrusisme de sempre. Els personatges han d'estar interpre-

tats per actors, que per això es formen, collons! Bé, després d'aquest moment reivindicatiu, el que voldria dir és que aquest film, malgrat que la crítica en general l'ha qualificat de mediocre, és un film bonic, amb una fotografia esplèndida i un treball actoral excel·lent, especialment pel que fa a **Colin Firth**, que interpreta un vidu amb dificultats per seguir endavant, amb la companyia de la gran **Julianne Moore**, una antiga xicoteta de joventut que li fa costat. Resulta que quan ja tens quelcom decidit, la vida et dóna un cop d'efecte i tot canvia de nou. Molt recomanable!

I per a qui li agradi el cinema d'imatges, *La mujer sin piano* és "lo más"! Diri-gida per **Javier Rebollo**, amb la grandiosa **Carmen Machi**, és el retrat de 24 hores de la vida sexual, domèstica i laboral d'una mestressa de casa, i també un viatge per Madrid i per l'interior del pensament i de les emocions del personatge, que desemboca en situacions desesperades e inesperades. Des de la fotografia fins la música, el vestuari, la perruqueria, el maquillatge... un plaer visual, per a qui li agradi aquest tipus de pel·lícules.

Bé, i finalment, no oblideu anar a veure també *Nacidas para sufrir*, *Precious* i *Frozen River*. Fins aviat, i gaudiu molt del cinema sense crispates! ❁

ES PODEN TRANSGREDIR ELS COSTUMS SOCIALS MARCATS?

Les persones homosexuals han hagut de viure en la transgressió de les normes socials: la vida amorosa, sexual i social; la transgressió del que està establert, d'allò que la societat ha marcat com a normal. Les persones homosexuals, en la majoria de les societats, han estat considerades "anormals" amb diferents qualificatius més o menys políticament correctes. Però aquesta situació que comporta una lluita per la defensa de la pròpia identitat s'ha donat en altres àmbits, on la societat ja té establert el que s'espera de cada persona. La lluita per una igualtat de les persones no és només a nivell sexual, és la lluita per la llibertat d'idees, d'objectius, de relació i de projecció pròpia en una societat on m'haig de fer un espai d'acceptació. American Buffalo, L'auca del Sr. Esteve, 2666, entre d'altres, són obres de teatre que plantegen aquesta reflexió. I davant d'un estereotip que ha arrelat profundament en la societat, el matrimoni (entès en una sola concepció, l'heterosexual amb uns papers assignats), la reflexió és encara més necessària.

TNC

Escenes d'un matrimoni, d'Ingmar Bergman. Sala petita del Teatre Nacional de Catalunya. Des del 26 de gener al 28 de febrer de 2010. Dramatúrgia i direcció: Marta Angelat. Amb Marta Angelat, Aina Clotet, Miquel Cors, Mònica López i Francesc Orella. *Escenes d'un matrimoni* presenta la crisi i les infidelitats d'un matrimoni en l'edat adulta. Una parella que se separa després de relacions extramatrimonials i intenta refer-se, però arriba al divorci.

L'auca del senyor Esteve, de Santiago Rusiñol. Sala gran del Teatre Nacional de Catalunya. Del 3 de febrer al 21 de març de 2010. Dramatúrgia: Pablo Ley i Carme Portaceli. Intèrprets: David Bagés, Manel Barceló, Neus Bernaus, Gabriela Flores, Carme González, Llorenç González, Albert Pérez, Montse Pérez, Boris Ruiz i Cristina Sirvent. Música en directe. Músics: Miquel Àngel Cordero, Anton Jarl, Dani Nel·lo, Jordi Prats i Francisco Suárez. Situada en el franquisme, *L'auca del Senyor Esteve*,

un clàssic del teatre català, pren una dimensió més propera i permet, a més de riure de situacions ben actuals com canviar de vestit depenent de qui governi, veure el punt clau del fill que trenca la tradició familiar.

TEATRE LLIURE

2666, de Roberto Bolaño. Sala Fabià Puigserver. Del 2 al 7 de febrer de 2010. Direcció: Àlex Rigola. Intèrprets: Chantal Aimée, Andreu Benito, Cristina Brondo, Joan Carreras, David Espinosa, Manuel Carlos Lillo, Julio Manrique, Alicia Pérez, Fèlix Pons, Alba Pujol, Xavier Ruano. Col·laboració vídeo: Pere Arquillué. Una reposició que recorda, posant en escena, la discriminació, fins a la mort, de les dones a Mèxic i, també, les xarxes creades en una societat de corrupció i abús de poder, de la qual, un cop t'hi relaciones, és difícil de sortir-ne si no és amb la pròpia vida.

American Buffalo, de David Mamet. Sala petita del Teatre Lliure. Del 14 de gener al 14 de febrer de 2010. Direcció:

Julio Manrique. Intèrprets: Ivan Benet (Don), Pol López (Bob), Marc Rodríguez (Teach), amb la col·laboració d'Andrew Tarbet com a locutor de ràdio. Don, el propietari d'una botiga d'objectes de segona mà, ven per error una moneda per menys del que val. Juntament amb Bob i Teach idearà un pla per recuperar-la.

AJUNTAMENT DE BARCELONA. CARPA DE LA RAMBLA

Rebels amb causa, de Joan Ollé. Ramblers. De l'1 al 28 de març de 2010. Amb textos escrits per: Nazario, Pau Riba, Javier Cercas, Jordi Coca, Joan Barril, Ramón de España i Jordi Petit. Intèrprets: Montserrat Carulla, Ivan Benet, Victòria Pagès, Toti Soler, Sílvia Pérez Cruz i Àngel Pavlovsky. Jordi Petit és representat, entre d'altres testimonis, en un espectacle que mostra la reivindicació pels drets de les persones des de tots els àmbits. Evidentment, també, des de la reivindicació per la llibertat sexual.

L'auca del senyor Esteve, imatge de David Ruano

ESPECIAL

EL CONTE NÚMERO TRETZE

Diane Setterfield

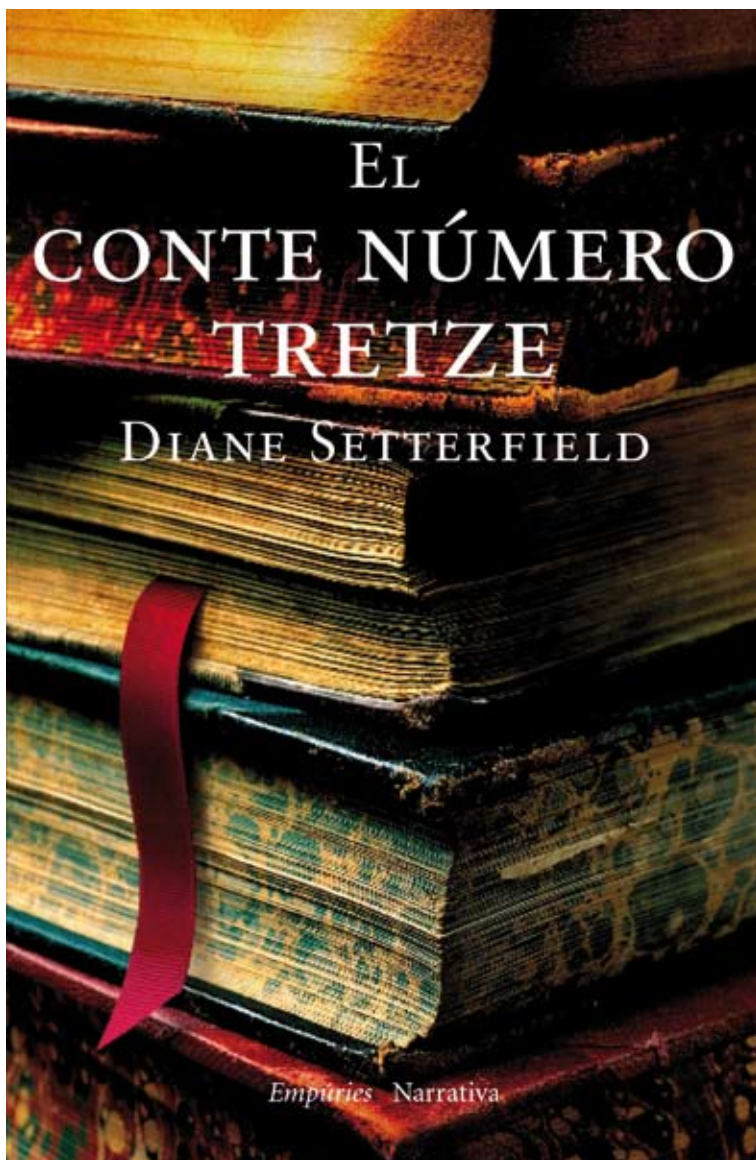
Vida Winter, una famosa escriptora anglesa, decideix, després de tota una vida ocultant el seu passat, donar a conèixer la seva biografia, ara que ja és gran i està feble de salut. Per a fer-ho, contacta amb Margaret Lea, una humil biògrafa filla d'un llibreter de barri. Aquest cop està disposada a ser sincera, aquest cop no dirà mentides, no amagarà res del seu passat.

Tapes dures amb un estampat vermellós aparentment antiquat, propi de fa força anys, convida el lector a endinsar-se en la història de la família Angelfield, una història on s'hi barreja intriga, amor, odi, tristesa, passió, bogeria...

El desenvolupament de la novel·la, en primera persona, alterna el relat de la senyora Winter amb les impressions de Margaret sobre el que explica, fets que decideix investigar. Per tant, passat i present interactuen durant tot l'argument.

És curiós destacar que en cap moment no es menciona l'època en què transcorre la trama "actual", tot i que el fet que la jove es comuniqui per correspondència i viatgi en tren, o que no es faci cap al·lusió als ordinadors, mòbils o altres objectes actuals, ens fa pensar que passa algunes dècades enrere.

Al lector li serà fàcil endinsar-se en la lectura d'aquesta novel·la i, sovint, no podrà parar de llegir degut, sobretot, als personatges i a les situacions poc convencionals.

SANT JORDI 2010

L'ILLA DELS CINQ FARNS

Ferran Ramón-Cortés

En Ferran diu les últimes paraules i finalitza la conferència. Mira el públic i veu cares de tota mena: cares d'aprovació i cares d'indiferència. El missatge no ha arribat com a ell li hauria agradat. Busca, enmig dels assistents, el seu vell professor, en Max. Aquest, que es caracteritza per ser directe a l'hora de dir les coses, li diu: "La gent t'ha seguit, però no t'ha comprat. Has de deixar que siguin ells qui vinguin al teu missatge, i no ser tu qui els hi porti". En Ferran pregunta què és el que està fent malament, però sap que només ell trobarà, en sí mateix, la resposta. I la trobarà als fars de Menorca: far de Favàritx, far del cap d'Artrutx, far de Punta Nati, far de Cavalleria i far de l'illa de l'Aire. Cinc fars menorquins que amaguen les cinc claus fonamentals per a una bona comunicació.

Les persones, en el nostre dia a dia, ens comuniquem o, més ben dit, som éssers socials que necessitem comunicar-nos (uns més que d'altres!). Hi ha qui necessita comunicar-se professionalment parlant i hi ha qui ho fa simplement per plaer (o ambdues coses alhora). L'important és que el missatge que volem transmetre arribi a l'altra persona.

Així doncs, de forma curiosa, però molt significativa, l'autor ens explica, a través d'un fil argumental molt simple, les cinc idees fonamentals per a ser uns bons comunicadors.

NOVETATS LITERÀRIES

«Els nous models familiars són una realitat que es ve analitzant des de les ciències socials des de fa un cert temps»

ENTENDER LA DIVERSIDAD FAMILIAR. RELACIONES HOMOSEXUALES Y NUEVOS MODELOS DE FAMILIA

Jose Ignacio Pichardo Galán

Els nous models familiars són una realitat que es ve analitzant des de les ciències socials des de fa un cert temps. Autors reconeguts com Anthony Giddens, Ulrich Beck o Elizabeth Beck han abordat aquestes modificacions, argumentant el pes que ha tingut el pas de la societat industrial a la societat de la informació.

Tot i així, a l'Estat espanyol un nou element fa renàixer un fenomen, el de les famílies homosexuals. Gràcies al canvi del codi civil i, a la vegada, a la possibilitat que es mostra a l'hora de formalitzar adopcions per les persones gais i lesbianes, el col·lectiu gai i lèsbic opta per formar famílies. Aquest és un dels aspectes que analitza Pichardo al seu llibre, que edita *Bellaterra* i que es basa en l'anàlisi que va efectuar per a la seva tesi doctoral.

Així doncs, el llibre recull les vivències d'aquestes famílies, però abans d'aprofundir en les seves pròpies veus, l'autor elabora un estat de la qüestió on estudia quines aportacions s'han elaborat al voltant de la temàtica plantejada des de la literatura científica. A continuació el llibre incorpora les veus dels subjectes investigats, és a dir, una àmplia mostra que visibilitza les diferents formes d'entendre la família i la convivència. La pluralitat d'aquestes opcions resulta remarcable ja que l'autor fa esment també dels trios.

En la presentació del llibre van participar el propi autor i reconeguts analistes d'aquesta temàtica com Òscar Guasch, de la Universitat de Barcelona; David Patternote, de la Universitat Lliure de Brussel·les i Elisabet Vendrell, de l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais. Durant la presentació es va subratllar la reproducció de "l'heteronormativitat" en aquests nous models familiars i es va posar en entredit si realment qüestionaven la institució familiar. En aquest sentit es va apuntar que aquests nous referents alimenten encara més aquesta institució i que models alternatius, com la convivència entre amics o amigues o persones soles encara són formes molt reduïdes i marginals. Vendrell va subratllar sobretot la importància de fer aquest tipus d'anàlisi i va reclamar que les famílies homosexuals poguessin escollir lliurement el tipus de llar que volien formalitzar.

Jose Ignacio Pichardo Galán és llicenciat en Antropologia Social i docent a la Universitat Autònoma de Madrid. Ha realitzat estades doctorals a universitats com la de Barcelona, la de San Francisco (Estats Units) i al Laboratori de Ciències Socials de París (França) per tal d'aprofundir en la temàtica del llibre presentat.

ELLAS Y NOSOTRAS

Elina Norandi (Coord.)

A l'Estat espanyol no existeixen estudis rellevants sobre la literatura femenina lesbiana. Si bé a l'àmbit anglosaxó s'ha abordat amb força profunditat, el present llibre suposa una nova aportació al nostre país i omple un important buit. El llibre és un recull d'anàlisis científiques sobre la literatura lesbiana que efectuen investigadores de prestigi de diferents universitats. De fet, la coordinadora del llibre, Elina Norandi, és una reconeguda autora en l'àmbit de la representació literària i plàstica de la dona lesbiana.

LA PIEL GRUESA

Raúl Portero

El llibre analitza el sense sentit de la vida d'un jove de vint-i-cinc anys que veu com tot allò que l'envolta no el fa feliç: els seus companys de pis, la carrera universitària que cursa, la superficialitat de l'ambient nocturn, etc. Aquest plantejament el portarà a donar un gir en la seva monòtona trajectòria. Raúl Portero és un especialista del món editorial i va ser vencedor del IV Premi Terenci Moix de Literatura convocat per la Fundació Arena.

EL DIABLO DE LOS OJOS VERDES

Emilio Carrère

Aquest llibre recull relats i dues novel·les curtes del reconegut autor Emilio Carrère. En aquestes narracions es contempla el particular univers de l'autor, caracteritzat per successos paranormals, exorcismes i ocultisme. El llibre incorpora un pròleg de Luis Antonio de Villena i reflecteix la continuïtat de l'autor en les temàtiques claus en la seva obra, ja que és considerat com un dels precursors de la narrativa castellana de terror.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

Una oportunitat única per al turisme LGTB

Fira Barcelona

**Recinte Montjuïc
15-18 abril 2010**

El 2010, torna **Pink Corner**, un espai pioner a Espanya i la referència per al col·lectiu LGTB. Tots els professionals, empreses, associacions, mitjans i tendències en Turisme LGTB i Gay Friendly.

**SALÓ INTERNACIONAL DEL
turisme**

A CATALUNYA SITC LIDER EN PÚBLIC VIATGER

www.saloturisme.com

Aerolínia Oficial:

 Spanair

A STAR ALLIANCE MEMBER

 ACEGAL
Asociación Catalana d'Empresaris
Gais i Lesbianes

40

 gl coordinadora gai-lesbiana

VEIG, VEIG

Estic molt cabrejat. Us preguntareu per què estic cabrejat i a qui no li interessi que ja no llegeixi més. Assumeixo que si segueixes llegint és perquè t'interessa saber per què estic molest. Estic molest per la passivitat amb la qual ens estem prenent les coses, estic cabrejat perquè veiem com l'economia va de mal en pitjor i no fem res per a remeiar-ho. Estic molest perquè veiem com hi ha més de quatre milions de persones i no noto ni el més lleuger malestar en el carrer. Estic molest perquè veiem en els nostres nassos com cau el nostre nivell de vida i ningú fa res per a remeiar-ho.

El pitjor del cas és que noto una espècie de resignació, com si diguéssim: és el que ens toca, és més gran que nosaltres, no hi ha res que jo pugui fer. No veig que la gent estigui cabrejada, no veig que la gent estigui molesta, no veig que la gent estigui indignada, no veig que la gent estigui estimulada a fer el que s'ha de fer per a canviar la situació.

No veig que se li demani comptes al govern ni a l'oposició que, per cert, viuen dels nostres impostos i, per tant, són els nostres empleats, i no viceversa. Nosaltres els paguem el sou i per això tenim el dret i l'obligació de demanar-los comptes.

Veig la gent esperant que arribi l'estiu, veig la gent pensant en l'operació biquini, veig la gent pensant on aniran de vacances. No puc entendre l'estat de letargia en què es troba la societat davant el que passa. No sé si és que estem àdhuc en estat de xoc i no podem reaccionar o si tenim tanta por que preferim negar la situació o, simplement, no ens importa que això se'n vagi en orris.

No entenc com la gent directament afectada per la situació (aquells que han perdut la seva ocupació) no es mobilitzen, però tampoc entenc com els que no hem estat afectats directament (però sí indirectament) tampoc fem res referent a això.

Tu pots pensar: mentre a mi no em deixin al carrer tot va bé, vaig aguantant. Doncs estàs equivocat. Sense adonar-te'n ja t'ha afectat a tu també. El sou d'una persona va en funció d'allò que aportes a l'empresa, però realment es regeix per la llei de l'oferta i la demanda del mercat. Mentre hi hagi algú que estigui disposat a fer la mateixa feina que tu per menys diners, mentre hi hagi algú que estigui disposat a fer més hores que tu pels mateixos diners, estàs condemnat a quedar-te estancat. Les empreses ens poden exigir més sabent que si tu no estiguessis disposat a fer-ho n'hi ha molts darrere teu que sí que ho faran. Així que desperta! A tots ens ha afectat aquesta crisi i no podrem avançar fins que es resolgui. I no sé tu, però

«No puc entendre l'estat de letargia en què es troba la societat davant el que passa»

jo no vull passar-me els pròxims cinc anys fent el mateix que estic fent ara i guanyant el mateix que guanyo ara.

Segons els experts el primer que s'ha de recuperar és la macroeconomia, d'aquí seguirà la indústria i al final es recuperarà l'ocupació. Això a mi em sona com a molt lluny i més si hem de considerar que la macroeconomia encara no s'està recuperant.

Molt possiblement la crisi no es podia haver evitat, però la gestió que s'està fent d'ella és desastrosa, tant pels partits en el poder com per l'oposició, tant a la capital com a les altres comunitats autònomes. També crec que els ciutadans no hem estat a l'altura de les circumstàncies ni ens hem posat a treballar per tal d'aportar el que hem d'aportar. Al final, l'economia no és més que la suma de l'activitat d'un conjunt de persones.

No ens hem adonat que no fer res és fer una mica. És deixar que això segueixi empitjorant, és deixar que això se'n vagi en orris, és quedar-nos desocupats quan els altres avancen.

Espero que per a la pròxima vegada que m'assegui a escriure el panorama s'albiri diferent. *

ELS ANYS

60 A ITÀLIA

Itàlia sempre ha estat un país on la intel·lectualitat ha llançat desafiaments al seu públic per provocar i despertar-lo d'una letargia acomodaticia. La convulsa i peculiar història d'aquest país dóna per a molt i **Rossellini**, **Fellini**, **Visconti** o **Pasolini** no es queden amb interpretacions oficials i donen la seva pròpia visió de la societat o del que els agradaria que fóra. Reflecteixen sempre els més necessitats o donen compte de les injustícies i contradiccions. Després de la pel·lícula que inaugura l'anomenat neorealisme, *El lladre de bicicletes*, de **Vittorio de Sica**, el reflex dels desfavorits serà constant. Els homosexuals també seran part d'aquesta societat injustament tractada. En el cas de Visconti o Pasolini hi haurà una sensibilitat particular cap a aquest tipus de personatges o cap a actituds obertes relatives al sexe per la senzilla raó d'haver-lo viscut en persona. Pasolini en concret va viure obertament la seva homosexualitat, i de Visconti es té notícia de diversos episodis amb homes, si bé no va ser mai estrictament gai.

Els homosexuals secundaris en films italians pul·lulen entre els nombrosos personatges de les produccions corals i no són ni més ni menys ridículs que uns altres, ni se salven tampoc d'una certa crítica, és a dir, el tractament és paritari. Ja apareixia una secundària lesbiana

a *Roma, città aperta* (Roma, ciutat oberta, 1945), de **Roberto Rossellini**, i per la delirant *La dolce vita* (1960), de **Federico Fellini**, un personatge transvestit que prediu apocalípticament un món futur on tothom serà homosexual.

Del mateix Fellini tenim una producció a la qual se li solen destinar capítols sencers en llibres dedicats al cinema gai. Es tracta de *Fellini's Satyricon* (Satiricón, 1969) que duu el seu nom en el mateix títol per problemes de patents. L'obra està basada en l'antiga novel·la de **Petronio**, un grec que va escriure dintre de l'àmbit de l'imperi romà i que descriu la peripècia d'un noi entre els carrers de Roma, amb diversos episodis, bàsicament sexuals, per termes, mercats i altres llocs públics de la ciutat. La pel·lícula en realitat recull el tema principal i li serveix a Fellini d'excusa per plasmar la seva pròpia visió de l'antiguitat com ho féu amb la Roma moderna a l'esmentada *La dolce vita*. Alguns personatges més identificablement homosexuals se semblen una miqueta a l'estereotip de marieta afectat dels 40 o 50. L'aire d'orgia ininterrompuda en aquesta obra tan barroca és extenuant, però la crítica segueix mantenint-la com a pel·lícula de culte.

Bernardo Bertolucci compon també una obra amb un personatge ambigu,

«Itàlia sempre ha estat un país on la intel·lectualitat ha llançat desafiaments al seu públic»

Il conformista (El conformista, 1969), i **Luchino Visconti**, que ens deixarà unes quantes obres amb protagonistes homosexuals durant la següent dècada dels 70 (*Mort a Venècia* o *Lluís II de Baviera*), comença a esbossar personatges transvestits i escenes ambigües secundàriament en *La caduta degli dei* (La caiguda dels déus, 1969). En ella comença a destacar l'actor **Helmuth Berger**, posteriorment protagonista encarnant a l'esmentat rei bavarès, i del qual es diu que va poder ser amant ocasional del mateix director durant l'etapa de treball conjunt. Comentaris a part es mereix **Pier Paolo Pasolini**, i per això li dedicarem el següent capítol en solitari. ✽

La Dolce Vita, de Federico Fellini

FEDERICO FELLINI

LA
DOLCE
VITA

TELEVISIONE

CINERIZ

MARCELLO MASTROIANNI * ANITA EKBERG

TRENCANT ALGUNS TÒPICS

Molta gent pensa que les lesbianes vam néixer amb una pilota de futbol enganxada als peus... Res de més fals. Molta altra gent pensa que les lesbianes no són capaces d'escriure un bloc amb sensibilitat, fina ironia, creativitat... Res més fals; com aquesta secció s'ha entestat en demostrar. Els problemes sorgeixen, a vegades, quan l'equip de redacció de la revista tria un tema central i ens suggereix, amb molt bon criteri, que lliguem el nostre article amb aquest tema. Deu existir (no en tinc cap dubte) algun bloc escrit per una lesbiana on l'esport sigui predominant, però no hem sabut trobar-lo ni, lògicament, analitzar-lo i fer-vos-en cinc cèntims.

BLOCS AMB NOM DE DONA: LA DONA ÉS PRINCIPAL

En aquesta secció de la revista *Lambda* donem a conèixer blocs de dones, ja siguin heterosexuales, lesbianes o bisexuals.

I ara us presentem, en relació al tema general que toca la revista, l'esport, un bloc que ens ha semblat al·lucinant: *Bicisenderistas novatas* (<http://bicisenderistasnovatas.wordpress.com>). La presentació no enganya: "Som aficionades al senderisme i a la bici de muntanya des de fa temps, però degut a les nostres condicions físiques: una fumadora i l'altra amb un cert sobrepès, ens considerem novates dins el món de la muntanya". Elles s'entesten a dir-se principiants, però la seva marxa dalt d'una bici o caminant és admirable.

També trobareu *Bicisenderistas novatas* a Facebook i podreu estar-hi connectades a través del Twitter (<http://twitter.com/bicisenderistas>). El bloc està allotjat a Wordpress, plataforma que ha permès, per exemple, que a partir del juny de 2009 ampliïn noves seccions com les Rutes BTT/MTB i Rutes de senderisme.

Molts dels apunts tenen un suport audiovisual important ja que acostumen a estar encapçalats per un vídeo de YouTube que els il·lustren magníficament, és clar. Altres apunts tenen informació exhaustiva de les seves rutes (totes les podeu trobar a Wikiloc), on la part enriquidora és, sense cap mena de dubte, que tot està escrit a partir de la seva experiència. Les descripcions de les rutes van acompanyades de fotografies que il·lustren els textos. No us perdeu els apartats "Lo mejor" i "Lo peor" de cada ruta.

Qualsevol persona interessada en l'esport i la natura ha de conèixer aquest bloc.

ENLLAÇOS AGRUPATS PER TEMES

Els enllaços de *Bicisenderistas novatas* estan agrupats de la manera següent: Amics/gues, BTT/MTB (el més nombrós), Fonamentals, Muntanya, Natura, Senderisme.

Del primer apartat no ens podem estar de recomanar-vos, encara que no tingui res a veure amb l'esport, *El blog de Metropolis Libros* (<http://blog.metropolislibros.com>). *

EL CASAL LAMBDA PARTICIPA EN UN ESTUDI SOBRE EL BULLYING HOMÒFOB

El Casal Lambda, juntament amb altres institucions i associacions, està participant en l'estudi del bullying homòfob. Per tal que es pugui portar a terme, calen les aportacions de tots i totes aquelles persones que vulguin respondre una breu enquesta on es formulen una sèrie de qüestions sobre experiències en diferents aspectes del bullying homofòbic. És totalment anònima, encara que podeu deixar les vostres dades si voleu participar amb una entrevista. Podeu entrar des de la pàgina web de l'Institut Català d'Estudis de la Violència (http://www.icev.cat/questionari_1.htm). Els objectius de la seva recerca consisteixen en aprofundir en el coneixement de les experiències escolars, viscudes per tots aquells joves que, per la seva opció sexual o les opcions sexuals de les seves famílies, poden viure situacions d'homofòbia a les escoles.

LA COORDINADORA GAI LESBIANA SE SOLIDARITZA AMB MADRID

Arran de la negativa del Govern de la Comunitat de Madrid a complir el seu compromís de dotació de fons per a les ONG de lluita contra el VIH dels anys 2008 a 2010, la Coordinadora Gai Lesbiana de Catalunya se solidaritza amb les organitzacions madrilenyes i proposa denunciar la situació davant de les institucions internacionals de salut, especialment de la Unió Europea. El govern d'Esperanza Aguirre és l'únic de tot l'Estat espanyol que elimina la prevenció del VIH a través de les ONG i ha optat pel silenci administratiu a l'hora de pagar els 648.000€ que s'havia compromès a pagar a diferents ONG.

BARCELONA. AVENÇ EN LA INVESTIGACIÓ VIH / SIDA

L'Hospital Clínic de Barcelona ha finalitzat amb èxit una investigació sobre el fenomen dels pacients "no progressors": persones que tenen VIH però que, de manera natural, inhibeixen el desenvolupament de la sida. La conclusió ha estat que aquestes persones segregen espontàniament unes molècules anomenades alfa-defensives que optimitzen la immunitat del cos i funcionen com a potents antibiòtics naturals. Els especialistes Josep Maria Gatell, Marta Rodríguez-García i Teresa Gallart han afirmat que, de moment, saben què és el que defensa el pacient del virus de la sida i això és útil per a l'elaboració de vacunes terapèutiques.

ERC PROPOSA QUE L'ESTAT LIDERI LA DEFENSA DELS DRETS LGTB A EUROPA

Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat una proposició no de llei al Congrés dels Diputats demanant que Espanya lideri un procés que faci efectiu el reconeixement dels drets sexuals i d'identitat sexual a tota la Unió Europea. Aquesta mesura pren com a fonament l'informe del Consell d'Europa, on es diu que les persones LGTB pateixen discriminació als països de la UE, la qual cosa atempta contra els drets humans recollits a la Declaració Universal de l'ONU. El diputat Joan Tardà ha demanat un major compromís i esforç dels estats membres per a posar fi a aquesta discriminació, especialment quan hi ha una ofensiva reaccionària al si d'Europa.

EL COL·LECTIU HOMOSEXUAL H2O OBRIRÀ UNA DELEGACIÓ A TARRAGONA

Durant el mes de febrer va tenir lloc l'assemblea del Col·lectiu H2O del Camp de Tarragona on, a més de reelegir Miquel Reverté i Mariné com a president de l'entitat, es va acordar que s'obrirà una delegació estable de l'associació a la ciutat de Tarragona i que s'impulsarà la cinquena edició dels premis Ploma Daurada i de l'Espai Jove de Salut.

CASTELLDEFELS. I JORNADES D'HOMES PER LA IGUALTAT

Ha estat publicat el resum de ponències, propostes i conclusions de les primeres Jornades d'Homages per la Igualtat, organitzades per la regidoria de Polítiques d'Igualtat de l'Ajuntament de Castelldefels. Les jornades, obertes també a la participació de les dones, s'adreçaven als homes que cerquen un model positiu de masculinitat, lliure i basat en el respecte, en la justícia, en la igualtat i contra qualsevol tipus de discriminació per raó de sexe. Entre d'altres temes, s'ha debatut sobre els diferents models de masculinitat mitjançant ponències i taules rodones. Les conclusions apunten cap a una flexibilització dels rols socials home/dona i la lluita per una societat més equànime.

ARTUR MAS CERCA EL VOT GAI

Davant la proximitat de les eleccions al Parlament, Artur Mas, que es presenta per tercer cop com a cap de llistes per Convergència i Unió, s'ha reunit amb el grup gai de CiU, Convergais, amb la voluntat de tenir en compte les seves opinions. El grup, adscrit a CDC i apadrinat pel mateix Mas l'any 2008, ha organitzat durant el mes de febrer una jornada anomenada "Gais i Lesbianes pel canvi". L'acte estarà presidit per Jordi Arcarons, portaveu de Convergais. Tot i aquesta voluntat inclusiva de Mas, l'any 2005 es va posicionar en contra de la llei catalana d'adopció per part de parelles homosexuals i durant el debat sobre la llei de matrimoni homosexual va afirmar no ser partidari d'utilitzar el concepte "matrimoni" perquè valorava molt el concepte tradicional de família.

LA REVISTA ZERO TREU AL QUIOSC EL SEU ÚLTIM NÚMERO

Després de mesos d'incertesa, el director de la revista *Zero*, Miguel Ángel López, va emetre un comunicat a la pàgina web, així com a l'editorial de l'últim número (el 120), explicant que la publicació tancava a causa d'una greu crisi econòmica que impossibilitava la seva continuïtat. Durant onze anys, *Zero* ha protagonitzat sonades portades amb sortides de l'armari de membres dels estaments militar, eclesíastic, polític, artístic, etc.

LA CADENA COPE CONSIDERA INADEQUADA L'EDUCACIÓ PER LA TOLERÀNCIA LGTB

L'emissora de ràdio *COPE*, propietat de la Conferència Episcopal, expressa en un article el seu desacord davant els cursos que s'imparteixen a mestres i alumnes de primària i secundària sobre el respecte a l'homosexualitat i als diferents tipus de famílies. L'emissora opina que aquesta formació suposa una transmissió de la ideologia més radical del govern PSOE i troba inadequat que algunes de les persones que imparteixen les xerrades siguin activistes gais. Finalment, considera inoportú aquest tipus d'educació perquè, segons afirmen, aquestes coses costen calers.

TOLEDO. SEGONA TROBADA ESTATAL RELIGIOSA DE LA FELGTB

La ciutat de Toledo va acollir el passat mes de febrer la segona trobada estatal de membres creients de la FELGTB. L'objectiu de les jornades era millorar la conjugació entre homosexualitat i religió. El darrer dia, festa de Sant Valentí, van elaborar un comunicat on es manifesten diferents objectius entre els quals destaquen la seva voluntat de lluita contra la "lgbtòfobia" a les comunitats religioses i la "cristianofòbia" en el món LGTB mitjançant la visibilitat d'aquests.

VALÈNCIA. PREMI 28 DE DESEMBRE DE 2009 AL COL·LECTIU LAMBDA VALÈNCIA

L'associació d'ex-presos socials, lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals que van patir represàlies durant la dictadura franquista ha concedit el Premi 28 de desembre al Col·lectiu Lambda de València per la seva tasca en la defensa dels drets de les persones que van patir represàlies durant el franquisme a causa de la seva condició sexual, així com la defensa dels drets civils de les persones LGTB en el conjunt de l'Estat. Dintre del Col·lectiu Lambda han destacat especialment la participació dels periodistes Arturo Arnalte i José Parrilla, de l'ex-parlamentari de les Corts valencianes Ramon Cardona i Pla i del Doctor en Filosofia Javier Ugarte Pérez.

GUIPÚSCOA. JUTJATS QUATRE FUNCIONARIS DE PRESÓ PER ASSETJAMENT A UN COMPANYY GAI

Quatre funcionaris de la presó guipuscoana de Martutene seran jutjats per la denúncia formulada per un company que els acusa d'haver-lo sotmès a una situació d'assetjament permanent des de l'any 1997 a causa de la seva orientació sexual. El director de la presó entre els anys 2003 i 2005 ha confirmat el contingut de la querrela i ha admès que va haver de cridar l'atenció d'un dels quatre implicats pels seus comentaris envers el demandant.

GRANADA. EL PP GRANADÍ PENJA POESIA HOMÒFOBA A LA SEVA PÀGINA WEB

La pàgina web del PP del municipi granadí de Vegas del Genil ha estat objecte de queixa per part del PSOE a causa d'un poema de suposat missatge satíric on, a més de menysprear els homosexuals, també s'hi fa burla de rodmons, prostitutes i aturats. Al lloc web es podia llegir que, des de l'arribada del PSOE al govern l'any 2004, "van tornar els pidolaires, els aturats, els afamats, els invertits, els marietes, meques de nou pelatge".

VALÈNCIA. PRIMER CONCURS DE FOTOGRAFIA JOVE SOBRE DIVERSITAT AFECTIU-SEXUAL EN LES AULES

El Grupo Joven i la comissió d'educació del Colectivo de Lesbianes, Gays, Transexuales i Bisexuales de la Safor (CLGS) han organitzat el concurs de fotografia *FotoDiversidad* sobre diversitat afectiu-sexual en les aules. El CLGS, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Gandia, pretén amb aquest concurs eradicar la situació de les personals LGBT en l'àmbit escolar i eradicar l'assetjament escolar per homofòbia i transfòbia.

MANUEL CHAVES I L'ARQUEBISBE DE TOLEDO REACCIONEN DAVANT LES DECLARACIONS DEL CARDENAL BERTONE

Les declaracions del cardenal Tarcisio Bertone, qui va argumentar que hi ha vinculació entre l'homosexualitat i la pederàstia, han provocat la reacció de diverses esferes de poder espanyoles. Manuel Chaves, vicepresident tercer del govern, atribueix les declaracions del número dos del Vaticà a la ignorància, mentre que mosenyor Braulio Rodríguez, arquebisbe de Toledo, sosté que la pederàstia té a veure tant amb homosexuals com amb heterosexuals.

LA FELGTB CELEBRA QUE EL GOVERN APOSTI PER DESCATALOGAR LA TRANSEXUALITAT COM A MALALTIA

Federación Estatal de Lesbianas, Gays, Transexuales y Bisexuales (FELGTB) agraeix al govern que comparteixi la necessitat de descatalogar la transsexualitat com a trastorn mental, tal com han respost a la pregunta del diputat Joan Herrera en el Congrés. La FELGTB, no obstant això, considera que tal declaració ha d'anar acompanyada de mesures que treballin en aquest sentit i es desenvolupin en coherència de tal afirmació.

E.E.U.U. OBAMA SIGNA UNA LLEI PER ACABAR AMB LA DISCRIMINACIÓ ALS PACIENTS HOMOSEXUALS I LES SEVES PARELLES

En el document, Barack Obama, president d'Estats Units, sosté que sovint s'impedeix a gais i lesbianes estar al costat del jaç de parelles amb les quals han compartit dècades de les seves vides i que tampoc poden actuar com a representants legals si les seves parelles han quedat incapacitades. En l'actualitat, a la majoria dels estats que no tenen lleis de matrimoni gai (45 sobre 50) els hospitals restringeixen a familiars biològics o cònjuges el dret a visitar al malalt o prendre decisions sobre el seu tractament.

RICKY MARTIN RECONeix LA SEVA HOMOSEXUALITAT A LA SEVA PÀGINA OFICIAL D'INTERNET

A través de la seva pàgina web, el cantant ha admès la seva homosexualitat, que ha qualificat com un regal, al mateix temps que ha anunciat que ha escrit les seves memòries. Segons Ricky Martin, posar sobre paper la seva vida li ha permès alliberar-se de coses que li pesaven massa, paraules que fan referència directa a la seva homosexualitat. Pare de dos bessons des de 2008, assegura no haver confessat abans la seva condició sexual per trobar-se davant un públic que no podia assumir la seva realitat.

MALAWI ACUSA OCCIDENT D'IMPOSAR L'ACCEPTACIÓ DE L'HOMOSEXUALITAT

El país africà ha tornat a ser notícia des que el diari nord-americà *The New York Times* ha recollit la situació de Steven Monjenja i Tiwonge Chimbalanga, una parella de gais empresonada, vexada i maltractada arran de la celebració del seu compromís i que s'enfronta a una pena de fins a catorze anys de presó. Segons el que informa el diari, líders religiosos estan aprofitant

aquesta situació per fomentar l'homofòbia al país africà i les autoritats han desencadenat una ofensiva per detenir els activistes en favor dels drets LGTB, com és el cas d'un jove detingut en possessió de pasquins i cartells amb el lema "Gay rights are human rights" ("Els drets gais són drets humans", en català).

RÚSSIA. PRIMERA MARXA DE L'ORGULL LGTB A SANT PETERSBURG

La segona ciutat més important de Rússia organitzarà el proper 26 de juny el seu primer Orgull LGTB. Tot i que les constants pressions per prohibir la marxa han aconseguit frenar-la a la capital, Moscou, on l'alcalde Yuri Luzkhov porta anys impeding-ho, tot sembla indicar que a la segona ciutat es podrà dur a terme. Activistes gais com Nicolai Alekseev i altres defensors russos dels drets humans en general com Alexey Kozyrev, donen suport a la realització de l'esdeveniment.

FRANÇA, PRIMER PAÍS DEL MÓN EN DEIXAR DE CONSIDERAR MALALTIA LA TRANSEXUALITAT

Un decret aparegut al Diari Oficial de França especificava el passat 10 de febrer que la transsexualitat no serà considerada una malaltia mental. La decisió del govern francès és històrica ja que el converteix en el primer país del món en portar a terme una acció d'aquestes característiques. Les associacions de drets humans i col·lectius LGTB han felicitat el país gal per la seva decisió i recorden que l'OMS encara classifica la transsexualitat com a malaltia.

NORUEGA. CELEBRACIÓ DEL CONCURS WORLDWIDE MISTER GAY 2010

Oslo ha acollit durant el mes de febrer el concurs Worldwide Mister Gay i el guanyador ha estat el sud-africà Charl

Van den Berg, de 26 anys. El concurs tindrà lloc el proper any a Manila, Filipines, on ja s'afanyen per preparar l'esdeveniment. Worldwide Mister Gay 2010 només ha comptat amb la participació de 23 candidats.

XINA PROHIBEIX L'ELECCIÓ PÚBLICA DE MISTER GAY

Tot i que finalment es va poder celebrar de manera molt discreta i en va ser escollit guanyador i representant a Oslo Xiao Dai, de 25 anys, el diari francès *Le Monde* s'ha fet ressò que el govern de Xina havia prohibit el concurs Mister Gay que s'havia de celebrar el passat 15 de gener en un club de Pequín. Segons les autoritats xineses, l'esdeveniment es va suspendre perquè el propietari del local no havia demanat les autoritzacions pertinents. Segons el propietari, Ben Zang, la veritable raó de la prohibició resideix en què, per avisar els mitjans de comunicació, s'ha creat una gran atenció. Zang també va declarar que la comunitat homosexual xinesa es farà cada cop més transparent.

FRANÇA. POLÈMICA PER LA DIFUSIÓ A LES ESCOLES D'UN FILM SOBRE PEIXOS GAIS

Le baiser de la lune és el títol de la polèmica pel·lícula que alguns mestres francesos han passat a les seves aules de primària. El govern francès s'ha mostrat clarament en contra de la iniciativa dels docents perquè segons el ministre d'educació, Eric Besson, tractar aquests assumptes a primària és prematur. Aquesta opinió ha estat recolzada també per la secretària d'Estat per a la família, Nadine Morano. Tant les associacions de lluita pels drets LGTB com el sindicat majoritari de mestres, SNUipp, han demanat al ministre que s'abstingui de qualsevol prohibició que pugui fomentar estereotips i comportaments discriminatoris. També el partit comunista de França, PCF, ha definit la reacció del govern com a reflex homòfob i irracional.

JO SORTIRIA EN-
CANTAT DE L'ARMARI,
PERÒ EL MEU REPRESENTANT,
L'ENTRENADOR.

... L'EQUIP,
EL PATROCINADOR...
I PART DE L'AFICÍO
... HO HAN TANCAT
PER FORA!!

17 memorial internacional de la sida

PROJECTE DELS NOMS

DISSABTE
15 MAIG
a les 12h

Memorial Permanent
de la SIDA de Barcelona
(Jardí d'Acclimatació/Parc de Montjuïc)

Barcelona 2010

Recorda els absents!

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com